

இலக்கியகலாந்தி
பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்
நினைவு விழா

COMMERCIAL PRINTERS & PUBLISHERS
...
Rao Rao & Associates

பண்டிதமனி அவர்கள் பற்றிய
நினைவுப் பேருரை

பேராசிரியர்
கலாந்தி ஆ. வேலுப்பிள்ளை
தலைவர், தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

வெளியீடு :
பண்டிதமனி நூல்வெளியீட்டுச் சபை
20-08-1989

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ

କାନ୍ତିକାଳେ ପାଞ୍ଚ ମହିନେ ଦେଇଲାଗଲା

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ

ଶ୍ରୀ ପଦମନାଥ

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ପାଞ୍ଚ ମହିନେ
ଦେଇଲାଗଲା

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ
ପାଞ୍ଚ ମହିନେ ଦେଇଲାଗଲା
ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ
ପାଞ୍ଚ ମହିନେ ଦେଇଲାଗଲା

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ
ପାଞ୍ଚ ମହିନେ ଦେଇଲାଗଲା
ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ
ପାଞ୍ଚ ମହିନେ ଦେଇଲାଗଲା

வெளியீட்டுக்காரர்

இருபதாம் நூற்றுண்டில் ஈழமாதேவி பெருமைப் படத்தக்க வண்ணம் வாழ்ந்து மறைந்த அறிஞர் பெருமக்களில் ஒருவரே இலக்கியகலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். எழுத்தாலும், பேச்சாலும் சாதனையினாலும் எல்லோரது உள்ளங்களிலும் நிறைவுபெற்றுவிட்டார்கள். 86 வருடங்கள் 8 மாசங்கள் 16 நாட்கள் அவர்கள் இப்பூவுலகில் சஞ்சாரங்க் செய்துள்ளார்கள். அவர்கள் இயற்கை எய்தி மூன்று ஆண்டுகள் ஒடி மறைந்து விட்டன. ஆண்டுகள் ஒடி மறைந்தனவே தவிரப் பண்டிதமணி அவர்கள் பற்றிய இனிய நினைவுகள் மறைந்துவிடவில்லை.

அவர்களது ஞாபகமாக வருடாவருடம் நினைவுப் பேருரைகளை நடாத்துவது என்பது பண்டிதமணி நால் வெளியீட்டுச் சபையின் அடிநாதமான கருத்துக்களில் ஒன்றாகும். அந்தக் கருத்து யாழ். பல்கலைக்கழகக் கைலாசபதி கலையரங்கில் இன்று நிறைவுபெற இருப்பது கண்டு உள்ளம் பூரிக்கின்றது.

இந்த நல்ல பணியை நிறைவேற்றி வைக்க இருப்ப வர்கள் யாழ். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்களாவர். அன்பாகவும் பண்பாகவும் கருத்துடன் பணி செய்து வரும் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் ஆற்றவிருக்கும் நினைவுப் பேருரை, பண்டிதமணி அவர்களின் சார்பில் வருங்காலத்தில் இடம்பெறவுள்ள நினைவுப் பேருரைகளுக்கெல்லாம் கால்கோளாயமையும் என்பது திண்ணனம்.

சழநாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களைச் சார்ந்த தமிழ்த் துறைகளில் இரட்டைக் கலாநிதி என்ற சிறப்பு இவருக்கு மட்டுமேயுண்டு பேராசிரியர் கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களது வழிகாட்டில் 1962இல் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வாயிலாகவும், திராவிட மொழியியல்றினர் பேராசிரியர் ரி. பாரே அவர்களது மேற்பார்வையில் 1964இல் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம் மூலமும் கலாநிதிப் பட்டங்களை இருபத்தெட்டு வயது பூர்த்தியடைய முன் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டமை ஒப்பற்ற சாதனையாகும்.

பண்டிதமணி அவர்களது கல்வியின் பரப்பைப் பல்வேறு கோணங்களில் மிகவும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து தமது சருத்தை இந்த நினைவுப் பேருரை வாயிலாகத் தந்துள்ளார்கள். மிகவும் காத்திரமான இந்த நினைவுப் பேருரை ஆய்வாளர்களுக்குக் கிடைக்கத்தொரு அரிய பொக்கிஷும் என்பது எங்கள் கருத்து. பேராசிரியர் கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்களுக்குப் பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபையின் பெரு நன்றி என்றென்றும் உரியது.

இந்த நினைவுப் பேருரை நூல்வடிவம் பெறுவதற்குச் சன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தினர் உழைத்த உழைப்பும் யாழ்ப்பாணம் புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகத்தினர் காட்டிய ஆதரவும் மிகவும் பாராட்டப்படத் தக்கவை.

உரும்பிராய் மேற்கு,
உரும்பிராய்,
20-08-1989.

அ. பஞ்சாட்சரம்
காரியதாநிசி,
பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை.

வண்டிதமணி போற்றிய யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியம்

பண்டிதமணி சின்னத்தம்பி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மறைந்து மூன்று ஆண்டுகளாகிவிட்டன. விசுவாசம் மிக்க, சிறந்த, பரந்த மாணவர் பரம்பரையை அவர் விட்டுச்சென்றும் அவர் நினைவு தினத்தைக் கொண்டாட மூன்று ஆண்டுகள் பிடித்துவிட்டன. காலங்கடந்து இந்த நினைவுதினம் கொண்டாடப்படுவதற்கு நமது நாட்டிலும் சிறப்பாக நமது பிரதேசத்திலும் தொடர்ந்து நிலவும் அசாதாரணமான துக்ககரமான சூழ்நிலையே காரணமென்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். பொதுவாக மனிதர்களின் மறைவுதினம் உற்றார் உறவினரால் நினைவுகரப்படுகிறது. பெரியவர்களின் மறைவுதினம் தொகைக்கணக்கான மக்களால் சிந்திக்கப்படுகிறது. மிகப் பெரிய மனிதர்கள் — வாழ்ந்துவரும்போதே புகழ் பெற்றவர்கள் — பிறந்த நாளைக்கொண்டே கொண்டாடப்படுவதும் உண்டு. மகாத்மா காந்தி போன்ற பெரியவர்களின் பிறந்த நாளும் மறைந்த நாளும் நினைவுகரப்பட்டு வருகின்றன. பண்டிதமணி மறைந்த தினத்திலும் (13-3-1986) பிறந்த தினமே (27-6-1899) இன்றைய தினத்தோடு நெருங்கி வருகிறது. பண்டிதமணி, மகாஞக்க கொண்டு வழிபட்ட ஆறுமுகநாவலர் மறைந்து தொண்ணாரோம் ஆண்டிலேயே அவர் மிகப் பெரிய அளவிலே கொரவிக்கப்பட்டார். அவருக்கு யாழ்ப் பாணத்திலே சிலை நிறுவப்பட்டதோடு பெரிய நினைவுமலரும் வெளி யிடப்பட்டது. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை பிறந்த தொண்ணாரோம் ஆண்டிலேயே இன்றைய நினைவுதினம் அமைகிறது.

1. வாழ்க்கையின் முக்கியமான காலகட்டங்கள்

86 ஆண்டுகள் நிறை வாழ்வு வாழ்ந்த பண்டிதமணி 60 ஆண்டுகள் வரையிலே எழுதியும் பேசியும் பணியாற்றியிருள்ளார். அவருடைய கண்ணிலும் து முயற்சி 1926-ஆம் ஆண்டிலே அவர் இயற்றிய மட்டுவில் கண்ணுக் கு அம்மை தொத்திரமாகும். பாரதிதாசன் சுப்பிரமணிய பாரதிக்கு அறிமுகமானபோது, ‘எங்கெங்குக் காணிலும் சுக்தியடா’ என்று சுக்தியைப் பாடிப் பாரதிதாசனென்ற பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டபோதிலும், பின்பு சமய இலக்கியம் ‘பாடாது பாதை மாறினார். பண்டிதமணி, கண்ணகி வழிபாட்டைப் பற்றிய மட்டிலே, ஆறுமுகநாவலர் எழுத்துகளின் செல்வாக்காலே, பிற்காலத்திலே பாதை மாறினார். எனினும் நாற்பது ஆண்டுகள் கழிந்து அந்தக்

கண்ணாகி அம்மை தோத்திரம் அச்சாகியபோது, பண்டிதமணி பிரபந் தத்தை அச்சிடுவதற்கு மறுப்புத் தெரிவிக்காதது மட்டுமன்றி, முன்னுரையும் எழுதி உதவினார்.

பண்டிதமணி தாமே விரும்பி முயன்று எழுதிய நூல் கந்தபூராணம் தகுந்தாண்டம் உரை (1967) மட்டுமே. இந்த நூல் இவருக்குப் பெரும் புகழைப் பெற்றுக்கொடுத்தது. கந்தபூராண படன்த்தை மிகப்பரந்த அளவிலே போற்றிவந்த யாழ்ப்பாணத்திலே, இந்த நூலுக்குப் பெரு வரவேற்புக் கிடைத்தது. இந்த நூல் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே பண்டிதமணியின் புகழை உயர்த்தியது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இந்து மாணவர் மன்றத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட இந்நூல், யானையில் ஏற்றிப் பவனிவரப்பட்டது. தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர், விரிவுரையாளர் மட்டுமல்லாது பல்கலைக்கழகத்தின் பல்வேறு பீடங்களைச் சேர்ந்த தமிழராகிய பேராசிரியர்களும் சிங்களப் பேராசிரியராகிய கலைப்பீடாதிபதியும் பண்டிதமணிக்குப் புகழாரங்களைச் சூட்டினர். அடுத்த ஆண்டு இந்த நூலுக்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. சாகித்திய மண்டலத்தின் உயர் உறுப்பினர் என்ற கௌரவமும் இவருக்குக் கிடைத்தது.

இவருக்கு இலக்கியக் கலாநிதிப் பட்டம் 1978ஆம் ஆண்டிலேயே கிடைத்தது. அந்தப் பட்டம் 1968ஜூக் தொடர்ந்து எந்த ஆண்டிலும் வழங்கப்படத்தக்க நிலை — பல்கலைக்கழக அங்கிகாரம் பெறத்தக்க நிலை — இருந்துவந்தது. பல்கலைக்கழகத்திலே பொதுப் பட்டமளிப்பு விழா நடைபெறும் போதே, கௌரவ கலாநிதிப் பட்டங்கள் வழங்கப் பெறுவது பொதுவிதி. பல்கலைக்கழகத்திலேற்பட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளின் காரணமாக, பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பொதுப் பட்டமளிப்புவிழா நடைபெறுமல் இருந்தது. 1978ஆம் ஆண்டிலேயே முதலாவது பொதுப் பட்டமளிப்பு விழா நடைபெற்றது. பண்டிதமணியின் பெயர் யாழ்ப்பாண வளாகத்தி விருந்து மட்டுமல்லாது பேராதனை வளாகத்திலிருந்தும் சிபாரிசு செய்யப்பட்டது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்து 1977இல் யாழ்ப்பாண வளாகத் தலைவராகப் பதவி உயர்வுபெற்ற பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் பண்டிதமணிக்கு இக்கௌரவத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கக் கடுமையாக உழைத்தார்.

பண்டிதமணி மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பண்டிதர்; கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலைப் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். பண்டிதர், பயிற்றப் பட்ட ஆசிரியர் என்ற பட்டங்கள் பெறுவதற்கு முன்பே வண்ணேர் பண்ணைச் சௌவப்பிரிகாச வித்தியாசாலையிலே நடைபெற்ற காவிய வகுப்பிலே பல ஆண்டுகள் கற்றவர். நாவலர் தமையனுர் புத்திரர் த. கைலாசபிள்ளை, சுன்னுகம் குமராசவாமிப்புலவர், வித்துவான்

சுப்பையபிள்ளை ஆகியோரிடம் மாணவராக இருந்தவர். காவிய வகுப் பிலே ஒரு தடவை மாணவர் தொகை பன்னிரண்டை எட்டிப் பிடித்த போதிலும், வெகு விரைவிலே பிறர் எல்லாரும் வெளியேற, தாம் ஒருவர் மட்டுமே, மாணவராக நின்றுபிடித்தவர். தென்கோவை பண்டிதர் ச. கந்தையாபிள்ளைக்கும் (வித்தகம் கந்தையா) பண்டித மணிக்கும் கல்வித் தொடர்பு இருந்ததாக அறிய முடிகிறது. முப்பது ஆண்டுகள் திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கலாசாலையிலே விரிவரையாளராகக் கடமையாற்றிய பண்டிதமணி 1959ஆம் ஆண்டு இளைாப் பாறினார். அப்பொழுது அவர் பெயரிலே ஒரு மணிவிழா மலர் வெளி வந்தது. பண்டிதமணிக்கு இலக்கியக் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கை, அந்த மலரிலே இடம் பெற்றுள்ளது.

பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை 1951ஆம் ஆண்டு பண்டிதமணி என்ற பட்டம் பெற்றார். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் யாழ்ப்பாணத்திலே நடத்திய தமிழ் விழாவிலே பண்டிதமணி ‘தமிழ்’ பற்றி ஆற்றிய உரையைத் தொடர்ந்து, ‘தினகரன்’ பத்திரிகை ஆசிரியரும் ‘கல்கி’ ப் பத்திரிகை ஆசிரியரும் இவரைப் பண்டிதமணியென்று தம்முடைய வெளியீடுகளிலே குறிப்பிட்டனர். அதற்குப் பின், பண்டிதமணி யென்பது இவருடைய பட்டமாக நிலைத்தது. காலப்போக்கிலே, பண்டிதமணி என்று குறிப்பிட்டாலே இலங்கையிலே இவரை மட்டும் குறிப்பதாயிற்று. நாவலர் என்பது இலங்கையிலே ஆறுமுகநாவலரை மட்டும் குறிப்பது போல, பண்டிதமணியென்பது பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளையை மட்டுமே குறிக்கிறது. தமிழ்நாட்டிலே, நாவலர், பண்டிதமணி என்பன வேறு சிலரைச் சுட்டுகின்றன.

2. பரந்துபட்ட பணிகள்

பண்டிதமணியின் முதல்நூல் 1955ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. 1959ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1984ஆம் ஆண்டுவரை பதினைந்து நூல்கள் வரையில் வெளிவந்தன. இன்று ஒரு நூல் வெளிவருகிறது. இன்னும் பல நூல்கள் வெளிவர இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. பண்டிதமணி நூல் வடிவில் ஒரு நூலை மட்டுமே எழுதினார். ஏனைய நூல்கள் பண்டிதமணி அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகள், பேச்சுக்கள்; பேச்சுக் குறிப்புகள் என்பவற்றின் தொகுப்புகளாகும். பெரும்பாலான தொகுப்புகளிலே, பெரும்பாலான கட்டுரைகள் வெளிவந்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், வெளிவந்த காலம் முதலியனபற்றிய குறிப்புகளில்லை. பண்டிதமணியின் புலமை வளர்ச்சியைக் காலப் போக்கில் வைத்து மதிப்பிட, இந்தக் குறிப்புகள் கண்டு பிடிக்கப் படவேண்டும். அறுபது ஆண்டுகள் எழுதியும் பேசியும் வந்த பண்டித மணியின் புலமை இக்கால ஆய்வுமுறையில் மதிப்பீடு செய்யப்பட-

வேண்டும். அது விரைவில் செய்துமுடிக்கக்கூடிய பணி அன்று. பண்டிதமணி மறையும்வரை, பலரூல்களுக்கு அணிந்துரை, முன்னுரை பிரார்த்தனையுரை, சுவைக்குறிப்புரை என்பன வழங்கி உள்ளார். இவையும் ஒரு தனித் தொகுதியாக, வெளிவர இருக்கும் ஏனைய கட்டுரைத் தொகுதிகளோடு வெளிவர வேண்டும்;

இவர் இலக்கியம், சமயம், மெய்யியல், பண்பாடு என்று பல துறைகளிலே தமிழ்மடைய பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளார். இவர் இலக்கிய ரசிகராகவே பொதுமக்களிடையே முதலில் அறிமுகமானார். இலக்கியவழி, கம்பராமாயணக் காட்சிகள், கம்பராமாயணக் காட்சி என்னுங் கதை தழுவிய கவிநயக் கட்டுரை, பாரத நவமஸிகள் முதலிய நூல்கள் இவரை இலக்கிய ரசிகராக இனங்காட்டுகின்றன. நாவலர், ஆறுமுச நாவலர், கோயில், கதிர்காமவேலவனபவனிவருகின்றுள்ள முதலிய நூல்கள் சமயம் சார்ந்தவை என்னாம். சிந்தனைக் களஞ்சியம், சமயக் கட்டுரைகள், சிந்தனைக் செல்வம், அத்வைத் சிந்தனை, அன்பின் ஜந்தினையென்பன பெரும்பாலும் மெய்யியல் தழுவியவை. கந்தபுராண கஸ்காரம், கந்தபுராண போதனை, சௌநந்திந்தனைகள் முதலியவை பெரும்பாலும் பன்பாடு தழுவியவை. தக்ஷகாண்டம் உரை மேற்கூறப்பட்ட யாவற்றின் கூறுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறது.

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை ஆறுமுக நாவலரின் ஞான பரம் பரையைச் சேர்ந்தவர். நாவலர் நடத்திய சைவத் தமிழ்ப் பேரியக் கத்தின் காவலராகச் செயற்பட்டவர். ஆறுமுகநாவலர் காலச்சூழல் வேறு; பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை காலச்சூழல் வேறு. அதனால், நாவலருக்கும் பண்டிதமணிக்கும் சிற்சில வேறுபாடுகள் உண்டு. வேறு பாடுகளை எடுத்து வற்புறுத்தி ஒப்புமைகளை மறந்துவிடக் கூடாது. பண்டிதமணி நாவலர்போல, ஓர் இயக்கம் நடத்தவில்லை. நாவலர் போற்றிய சைவத்தையும் தமிழையும் பண்டிதமணியும் போற்றுகிறார். பண்டிதமணியின் எழுத்துப் பரப்பை நோக்கும்போது, சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் என்ற தொடர் மிகவும் பொருத்தமுடையது போலக் காணப்படுகிறது. இலக்கியத்தைச் சமயமாகவும் சமயத்தை இலக்கியமாகவும் காணும் நோக்கு நாவலருக்கும் பண்டிதமணிக்கும் பொதுவானது. பண்டிதமணி தமிழ்மடைய நூல்களிலே நாவலர் மேற் கோள்களைப் பெருந்தொகையாக இட்டு வெற்றிடங்களை நிரப்புவதோடு மட்டுமல்லாது சில நூல்களிலே நாவலர் நூல்களின் சில பகுதிகளை முழுவதாகத் தொகுத்தும் (எடுத்துக்காட்டு—சிந்தனைக் செல்வம்), வேறு சில நூல்களிலே நாவலர் உரையை நடை பெயர்த் தும் (எடுத்துக்காட்டு—கோயில்) எழுதியுள்ளார். எனவே, சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு நிலை நாவலரிலும் இன்னெழுநிலை பண்டிதமணியிலும் காணப்படுகிறதென்னாம்.

3. யாழ்ப்பாணம் பற்றிய உணர்வு

பண்டிதமணி மிகவும் அருமையாகவே யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே போயிருக்கிறார். மட்டுவிலிலே பிறந்த இவர் திருநெல்வேலி யிலே வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியைக் கழித்துள்ளார். நாவலரைப் போல நூட்டிகப் பிரமசாரியாக வாழ்ந்த இவர் கற்றல், கற்பித்தல், உண்மைப் பொருளைச் சிந்தித்தல், பேசுதல், எழுதுதல் என்பனவற்றி வேலயே தம்முடைய வானைளைச் செலவிட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்துப் பாரம்பரியம் பற்றி, பண்டிதமணி தம்முடைய கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார் :

“இத்துணைப் பெருமையிற் சிறந்த கந்தபுராணம், இப்பூவுலகத் திலே நாவலந்தீவிலே பாரத வருஷத்திலே பரதகண்டம் என வழங்குகின்ற குமரிகண்டத்திலே மிக்குப்பயின்று வழங்கியதொரு கேஷத்திரம் உண்டு என்றால், அந்தப் புண்ணிய கேஷத்திரம் இந்த யாழ்ப்பாணமே.

“ஒரு காலத்திலே இந்த யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஆடவர்கள், மகளிர்கள், முதியவர்கள், இளையவர்கள் ஆகிய எல்லோருடைய இரத்தத்திலும் கலந்து, நரம்புத்துய்கள் தோறும் ஊறிச் சுரந்து கொண்டிருந்தது கந்தபுராணம்.

“இதனாலே, யாழ்ப்பாணத்திலே அந்நிய கலாசாரங்கள்— மிலேச்ச கலாசாரங்கள்— ஊற்றெடுத்தல் ஆற்றாது, தாமரை யிலையில் நீர்போல் உருண்டுபூரண்டு சாக்கடையில் ஓடுவன ஆயின்”

— சைவதந்திந்தனைகள் (1959). கந்தபுராண சாரம்

“இமயமலைக் கணவாயின் வழியாக அநாரியரான மிலேச் சர்கள் தம்மை ஆரியர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு பாரத தேசத்திலே நுழைந்தார்கள். ‘ஆரியர்’ என்பது அறிவு ஒழுக்கங்களால் உயர்ந்தோருக்கு வழங்குவதொரு வார்த்தை.

“அநாரியரின் தாக்கத்தால் முநிவர்கள் கண்ட பழையமையான பாரத கலாசாரம் தெற்கு நோக்கி நடக்கக் தொடங்கி யது. இறுதியாகப் பாரத கலாசாரம் தெற்கே சற்றே தங்கியிருந்தது என்று சொல்லுவதற்கு ஓரிடம் உண்டானால் அது நமது யாழ்ப்பாணமேயாம்”. — கந்தபுராண கலாசாரம் (1959). வரலாறு

யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியச் சிறப்புப் பற்றியும் அது கந்தபுராணத் தொடர்பு பெற்றிருந்தமை பற்றியும் பண்டிதமணி தமது உள்ளுணர்வாற் கூறியவை ஏறத்தாழப் பொருத்தமானவையே என்பது இப்போதைய ஆய்விலிருந்து புலப்படுகிறது.

4. சமுத்துந் தமிழரின் தனித்துவம்

தமிழ்நாட்டிலிருந்து வேறுபடுத்தி, தாம் வெரூரு நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களைன்ற உணர்ச்சி இலங்கைத் தமிழர்களிடையே தோன்றத் தொடர்க்கியமைபற்றியும் பெருமையுணர்வுடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கத் தக்க தனி ஈழத்துப் பாரம்பரியம் ஒன்று உள்ளமையை நிலை நாட்டுவெனுபற்றியும் சிந்தனைகள் வளர்ந்தவாற்றை ஆராய்வது சுவையானது. யாற்பொன்ற தமிழரசர் காலத்திலே கோணேசுவரத்தை மையமாக வைத்து எழுந்த தட்சின கயிலாய புராணத்திலே, நாட்டு வளம் கூறும் பகுதி இலங்கைமண்டலச் சருக்கம் என்ற பெயர் பெறுகிறது. கதிரைமலைப்பள்ளிலே, மகாவளிகங்கைவயற் பள்ளியும் பகீரதா கங்கைவயற்பள்ளியும், முத்தபள்ளியும், இளைய பள்ளியுமாக இடம்பெறுகின்றனர். மகாவளிகங்கையென்பது சிவனென்பாதமலையிலே உற்பத்தியாகித் திருக்கோணமலை மாவட்டத்திலே கடலிற் கலக்கும் இலங்கைத்தீவின் மிகப்பெரிய ஆறுகும். பகீரதாகங்கையென்ற பெயர் இக்கால வழக்கில் இல்லை. பகீரதனுடைய வேண்டுகோளின்படியே ஆகாயகங்கை பூமிக்கு வந்ததெனப் புராணக்கதை கூறுவதால், இந்த ஆறு பாகீரதி என்று கூறப்படுவதுண்டு. இமயமலையில் ஊற்றெடுத்து உத்தரப்பிரதேசம், பீகார் மாநிலங்களுடாகப் பாய்ந்து வங்காள மாநிலத்திலே கங்கை கடலூட் கலக்கின்றது. இளையபள்ளி இந்தியாவின் பெருமையையும் முத்தபள்ளி இலங்கையின் பெருமையையும் கூறி ஏசல்படுவதாக இந்தப் பள்ளி அமைந்துள்ளது.

கதிரைமலைப் பள்ளி இலங்கையையும் இந்தியாவையும் வேறுபடுத்தி நோக்க, பற்ளைவிநாயகர் பள்ளி இலங்கையையும் தமிழ்நாட்டையும் நேரடியாகவே வேறுபடுத்தி நோக்குகிறது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள சோழ மண்டலத்துடன் பல நூற்றுண்டுகளாக நெருக்கமான தொடர்பைப் பேணிவந்த ஈழமண்டலம் இப்பள்ளுப் பிரபந்தக் கதாபாத்திரங்கள் மூலம் உற்றந்து நோக்கப்படுகிறது. ஈழமண்டலச் சிறப்பும் சோழ மண்டலச் சிறப்பும் ஒன்றுக்கு ஒன்று குறைந்தவையல்ல என்ற முறையிலே இரண்டு மண்டலப் பள்ளிகளும் வாதாடுகின்றனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டு பிற்பகுதியிலே, இலங்கைத் தமிழர்களான ஆறுமுகநாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலியோர் தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களுக்கு வழிகாட்டுபவர்களாகப் பணியாற்றியமை, தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் ஒரு சாராளின் பொருமையைத் தூண்டிவிட்டது. அப்பொருமை சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டபோதெல்லாம் வெளிக்கிளம்பியது. 1868ஆம் ஆண்டு ஆறுமுகநாவலர் பரிசோதித்து, தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பித்த தொல்காப்பியம் சொல்லுகிறார்ம் சேனுவரையம் வெளியான போது, சம்பந்தப்பட்ட

அறிஞர்கள், யாழ்ப்பாணத்தார்கள், இலங்கையர்கள் யாவர்மீதும் எவ்வகையிலும் பொருத்தமில்லாத கற்பணியான அவதாறுகள் அள்ளி வீசப்பட்டன. தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களுக்கு ஈழநாட்டுத் தமிழர்களின் பாரம்பரியத்தை அறிவுறுத்துவதாக, நாவலர் 'நல்லறி வுச்சடர் கொளுத்தல்' என்ற துண்டுப்பிரசரத்தை வெளியிட்டார். ஈழநாட்டுத் தமிழர்களின் பாரம்பரியத்தை வலியுறுத்த நாவலர் குரல் முதன் முதலாக ஒங்கி ஒலித்தமையைப் பண்டிதமணி பல இடங்களிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மட்டுவிலிலே பண்டிதமணியின் உறவினரும் அயலவரும் இளமைக் கால ஆசிரியர்களுள் ஒருவருமாகிய மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை அவர்கள் இலங்கையின் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறுவதாய் ஈழமண்டல சதுக்கத்தை எழுதித் தம்முடைய ஆசிரியராகிய வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் 'பிள்ளைப் புலவர்' என்ற பட்டம் பெற நிருந்தது பண்டிதமணிக்கு ஈழநாட்டுணர்வை ஏற்படுத்தி இருக்கும். பண்டிதமணியின் இளமைக்கால ஆசிரியர்களுள் ஒருவராகிய பொன்னம்பலபிள்ளை 'இலங்கை மாண்மீயம்' என்ற நூலொன்றை ஆக்கியிருந்தமையும் இத்தொடரிலே குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலர்கோட்டம் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையை ஆசிரியராகக் கொண்ட ஈழமண்டலப் புலவர் சிதித்திரம் என்ற சிறநூல் 1922ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (1858—1917) நாவலர் பரம்பரையினர் என்று கூறமுடியாதுவிட்டனும் தமிழ் நாட்டிலே நீண்ட காலம் (1880—1893) வாழ்ந்து நாவலர் பெருமையினையும் ஈழத்தமிழர் பாரம்பரியத்தை நிறுவுவதற்கான தேவையையும் நன்கு உணர்ந்தவர். ஈழநாட்டுக்குத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது நாவலர் வாழ்ந்த வீட்டை விலைகொடுத்து வாங்கி, அதற்கு நாவலர் கோட்டமெனப் பெயரிட்டு, நாவலர் அச்சகம் என்று ஒன்று நிறுவி, புத்தக சாலையும் அமைத்துத் தமிழ்ப்பணி செய்தவர். தமிழ் மொழி யின் முதலாவது கலீக் களஞ்சியம் எனப்படும் அபிதானகோச்சத்தை (1902) இவரே எழுதி வெளியிட்டார். 1914ஆம் ஆண்டு செந்தமிழ் என்ற சஞ்சிகையிலே வெளியான ஈழமண்டலப் புலவர் என்ற கட்டுரை, இவர் மறைந்த பின்பு தனி நூலுருவம் பெற்றது.

பண்டிதமணி ஈழநாட்டுத் தமிழ் இலக்கிய வழியையும் சௌவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தையும் வலியுறுத்திப் பேசியும் எழுதியும் வந்த காலத்திலே, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொடர்பான பல நூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்தன. கட்டுரைகளிலே, இலக்கியத் தென்றல் (1953) என்ற நூலிலே வெளியான பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தனுடைய '�ழநாட்டுப் பெரியார் தமிழ்மொழிக்காற்றிய தொண்டு' என்ற கட்டுரை வித்தந்து கூறத்தக்கது. நால்களிலே

வித்துவான் சி. கணேசையரின் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரிதம் (1939), பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவத்தின் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் (1966), தென் புலோவியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளையின் ஈழநாட்டின் தமிழ்க் கடர்மளிகள் (1967), வித்துவான் எவ். எக்ஸ். சி. நடராசாவின் ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு (1970), பேராசிரியர் பொ. பூலோக சிங்கத்தின் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிநூரின் பெருமூற்றுக்கிள்ளை (1970), பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் (1978), கலாநிதி க. செ. நடராசாவின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியவளர்ச்சி (1982) என்பன குறிப்பிடக் கூடியன. பண்டிதமணியின் எழுத்துக்களும் பேச்சுக் களும் இவர்கள் அனைவருக்கும் தூண்டுதலாக இருந்திருக்கவேண்டும். 1965ஆம் ஆண்டுவரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் பேராசிரியருமான கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இந்தவகையிலே, பண்டிதமணியினுடே கவரப்பட்டார். பண்டிதமணியின் இலக்கிய வழி என்ற நூலைப் பாட நூலாகப் பரிந்துரைத்தவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையாவர்.

5. ஈழத் தமிழ்கியவழிபற்றிப் பண்டிதமணி பார்வை

பண்டிதமணியின் இலக்கியவழி (திருத்திய பதிப்பு 1964) முன்னுரையில் ஒரு பகுதி வருமாறு:

“அரசுகேசரியிலிருந்து நமது கணமுன்னிருந்த கணேசையர் பரியந்தம் ஓரிலக்கியவழி தொடர்ந்து வந்திருக்கிறதென்பது ஊகிக்கத்தக்கது. இந்தவழி இடையிடையே செடிகொடிகளில் மறைந்து தொடர்பு புலப்படாது போனாலும், வழியொன்று எவ்வாறே தொடர்புற்று வந்திருக்கிறதென்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

“அரசுகேசரியிலிருந்து போர்த்துக்கீசர் காலம் முடிய, ஒல்லாந்தர் காலம் வரை தமிழிலக்கிய வழி புலப்பாடிலாதாயினும் ஆங்காங்கே புலவர்கள் தலைமறைவில் வாழ்ந்துவந்திருக்கிறார்களென்பதற்கு ஒரு பெருஞ் சான்றுக விளங்குகின்றார் சின்னத் தமிழ்ப் புலவர். அவர் காலம் இற்றைக்கு 240 வருடங்களுக்கு முந்தியது.

“இவ்வாறுன புலமை, அரசுகேசரியிலிருந்து தொடங்கித் தலைமறைவாக நடந்து வந்ததொரு இலக்கியவழி, இடையிலே அடங்காது கிளர்ந்ததோர் எழுச்சியின் பெறுபேறேயாம்.

“சின்னத் தமிழ்ப் புலவர் காலத்திலே ‘சிவராத்துறை புராணம்’ இயற்றிய வரத பண்டிதர் சன்னாகத்திலிருந்தவர். ‘யாழ்ப் பாண வைபவம்’, ‘புலியூரந்தாதி’ என்னும் நூல்களியற்றிய மயில்வாகனப் புலவர் மாதகளில் இருந்தவர்.”

போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலங்கள்பற்றி, பண்பாட்டு வரலாற்று ரீதியிலும் இலக்கிய வரலாற்று ரீதியிலும் பண்டிதமணியின் கருத்துக்களைக் காட்டும் இரண்டு மேற்கொள்கள் வருமாறு:

“பறங்கியர் ஒல்லாந்தர் காலத்திலே சைவசமயத்துக்கு வந்த வருத்தம் சிரங்கு வருத்தம் போன்றது. அது வெளித்தோல் வருத்தம். உள்ளநாச சமயம் உயிரைப்பற்றி நின்றது. ஆங்கி லேயர் காலத்திலே சமயத்துக்கு வந்த வருத்தம் கசவருத்தம் போன்றது. உயிரைக் கொல்லுகின்ற வருத்தம் அது. உட்பகையான வருத்தம். புறப்பகையில் உட்பகை பொல்லாதது.”

— உண்மை நாவலர், மரக்கம், கத, 1962

“கந்தபுராணத்தினாலே தமிழும் சைவமும் வளர்ந்து வருகின்ற யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒருநாள் கண்ணாறு உண்டானது. மிலேச்சர்களான பறங்கியர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை எட்டிப் பார்த்தார்கள். அன்றே நமது நாட்டுக்கு வந்தது நாசம். தமிழ் அரசு மறைந்தது..... இவ்வாறே நூற்றைம்பது வருட காலம் கழிந்தது. அதன்மேல் ஒல்லாந்தர் கணவைத்தார்கள். அவர்களும் பறங்கியர் போலவே நூற்று முப்பது வருடம் யாழ்ப்பாணத்தைத் தலைகீழ் செய்தார்கள். ஏறக்குறைய முன்னாறு வருடகாலம் யாழ்ப்பாணத்தின் துரதிச்சுட்காலம்.”

— உந்தபுராண கலாசாரம் (1959). கண்ணாறு

பண்டிதமணியின் கருத்துப்படி இலங்கை வரலாற்றிலே போர்த்துக்கீசர் காலம், ஒல்லாந்தர் காலம் என்று குறிப்பிடப்படும் ஏறத்தாழ முன்னாறு ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாண வரலாற்றிலே இருண்ட காலமாகும். பண்டிதமணியால் ஈழநாட்டுப் பெரும் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கொள்ளப்படும் நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் ஒல்லாந்தர் காலத்தவரென்பது பண்டிதமணிக்கு நன்கு தெரியும். சின்னத்தம்பிப் புலவர் போன்ற ஒருவர் நீண்ட புலமைப் பரம்பரையொன்றிலேயே தோன்றியிருக்க முடியும் என்பதைப் பண்டிதமணி உணர்ந்திருக்கின்றார். சின்னத்தம்பிப்புலவரின் சமகாலத்தவராக வேறும் இரண்டு புலவர்கள் விளங்கியதைப் பண்டிதமணி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

6. இக்கால ஆராய்ச்சிகள் தரும் ஒளி

போர்த்துக்கீசரால், யாழ்ப்பாணம் சீரழிந்தகாலம் மிகக் குறுகியதென்பது இக்கால ஆராய்ச்சிகளாலே தெரியவந்துள்ளது. யாழ்ப்பாண அரசுக்குப் போர்த்துக்கீசருடனுள் முதல் மோதல் 1560ஆம் ஆண்டிலேயே இடம் பெற்றது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து போர்த்துக்

கீசர் கலைக்கப்பட்டபோதிலும், மன்னார்த் திவிவிருந்து அவர்களை விரட்ட எடுத்த முயற்சி பயனளிக்கவில்லை. 1570இலிருந்து போர்த் துக்கீசர் யாழ்ப்பான் அரசரிமைபற்றிய தகராறுகளில் ஈடுபட்டு, தாம் விரும்பியவரை அரசராக்க முயல்கின்றனர். வணிகத்திற் சலுகைகளும் மதமாற்றத்துக்கு அனுமதியும் வழங்கும்படி அரசர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். போர்த்துக்கீசர் ஆதரவுடன் அரசரா னேர் சிலர், பொது மக்கள் பெரும்பாலோரின் மத உணர்வுகளை மதித்துப் போர்த்துக்கீசரை எதிர்க்கத் தொடங்குகின்றனர். அரை நூற்றுண்டுகாலம் இத்தகைய குழப்பநிலை தொடர்கிறது. 1619ஆம் ஆண்டிலேயே யாழ்ப்பானத்துக் கடைசித் தமிழரசன் இரண்டாவது சங்கிலி தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கோவாவுக்கு நாடு கடத்தப் படுகிறான். தொடர்ந்துவந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலே, யாழ்ப்பானத் திலே தமிழரசை ஏற்படுத்துவதை நோக்கமாகக்கொண்டு பல கலகங்கள் உருவாகின்றன. தஞ்சாவூர் நாயக்கரின் உதவி பெற்றுப் போர்த்துக்கீசரை விரட்டவும் இரண்டு முயற்சிகள் நடைபெற்றன. 1621ஆம் ஆண்டிலே போராடும் ஆற்றலை இழந்துவிட்ட யாழ்ப்பானம் போர்த்துக்கீசரின் ஆட்சிக்கு அடிப்பணிந்தது. தமிழரசர் 1619ஆம் ஆண்டுவரையிலே ஆட்சி செய்ததால் யாழ்ப்பானத் தமிழ் மக்கள் போர்த்துக்கீசரால் துனபங்கள் அடைந்தனரே தவிர முழுக் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகவில்லை. 1658வரையிலே, நேரடிப் போர்த் துக்கீச ஆட்சி நிலவிய 40 ஆண்டுகளே, சைவத் தமிழ் மக்கள் பெரும் இன்னல்களுக்கு ஆளாகினர்.

எனவே, யாழ்ப்பான அரசின் காலம் கி. பி. 1505இல் முடிவு பெருமல், 1619வரை செல்கிறது. யாழ்ப்பான அரசின் இறுதிக் காலத்திலேயே அரசகேசரி இருகுவம்யிசத்தைத் தமிழரக்கினார் என்ற கருத்து அன்மைக்கால ஆய்வுகளில் இருந்து வெளிவருகிறது.

1658ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய ஒல்லாந்தர் ஆட்சி 140 ஆண்டுகள் வரையில் நடைபெற்றது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் யாழ்ப்பானத்தவர்கள் சொல்லொண்க கொடுமைகளுக்கு உள்ளானார்கள் என்று கூறுவதும் பொருத்தம் இல்லை. ஒல்லாந்தர் ஆட்சித் தொடக்க காலத்திலே, யாழ்ப்பானத்தவர்கள் கொடுமைக்காளானார்கள் என்பது உண்மையே. ஒல்லாந்தர் இறப்பிற்மாதுத் திருச்சபை என்று குறிப்பிடப்பட்ட பாதிரிவேதப் பிரிவான ஒல்லாந்தச் சீர் திருத்தத் திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுடைய ஆட்சியிலே சைவத் தமிழர்களைப் போலவே, கத்தோலிக்கத் தமிழர்களும் பலவித தொல்லைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியவர்கள் ஆனார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுத் தொடக்கம் வரையில் ஓர் அரை நூற்றுண்டுகாலம் தொல்லைகள் தொடர்ந்தன.

யாழ்ப்பான் அரசிலே, சைவத்தமிழ் மன்னர்கள் சைவத்தமிழ்க் குடிமக்களை ஆண்ட காலத்திலே ‘சைவமும் தமிழும்’ ஒங்க வேண்டு மென்ற குரல் உயர்ந்து ஓலிக்கவில்லை. சைவத்தமிழர்கள் சுரண்டப் படும்போதும் நசக்கப்படும்போதும் அல்லது சைவத்தமிழர்கள் சுரண்டப்படுவதாகவும் நசக்கப்படுவதாகவும் உணரப்படும்போதே, ‘சைவமும் தமிழும்’ என்ற குரல் ஓங்குகிறது. யாழ்ப்பானாரசுக் காலத்திலே கயிலாய பாரம்பரிய உணர்வே பேணப்பட்டு வந்திருக்கிறது. திருகோணமலையிலே புராதனப் பெருமையுள்ள கயிலாயம் நிலைபெற யாழ்ப்பானத்திலே புதிய கயிலாசநாதர் கோயில் தோன்றியிருக்கிறது. புராதன கயிலாசநாதர் கோயில் மேலே கயிலாசபுராணம் தோன்ற. புதிய கயிலாசநாதர் கோயில்மேலே கயிலாசமாலை தோன்றுகிறது, இவ்விரு இலக்கியங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பெயர்களின் சிறப்பு உற்று நோக்கத்தக்கது. யாழ்ப்பானத்து நல்லூரிலிருந்த கயிலாசநாதர் கோயில் போர்த்துக்கீசரால் முற்றுக அழிக்கப்பட்டபோது, கயிலாசநாதரும் பார்வதி அம்மையும் பாதுகாக்கப்பட்டு மட்டுவிலுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கே சந்திரமெள்ளீசராகவும் சாந்த நாயகியாகவும் வழிபடப்பட்டு வருவதாகக் கூறப்படுகிறது.

கயிலாசநாதர் முதலில் வீற்றிருந்த நல்லூர், ஆறுமுகநாவல்ரைத் தர, அவர் பின்பு குடியமர்ந்த மட்டுவில், பண்டிதமனியைத் தந்திருக்கிறது. சந்திரமெள்ளீசர் என்ற வடமொழிப்பெயர் பிறையை முடியில் அணிந்த சிவபெருமான் என்று பொருள்படும். சந்திரனுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கும் முறையில், மட்டுவிலுக்கே சந்திரபுரம் என்ற பெயர் நிலவியதாகச் சந்திரமெள்ளீசர் சதுக்காகிய சமூහங்டல சதகம் கூறுகிறது. சந்திரனேடு தொடர்புபடுத்திச் சிவனுக்குப் பெயரிட்ட புராதனப் பெருமைக்க சிவாலயம் தென்னுசியாவிலே இன்றைய வங்காளதேசத்திலே சிட்டகொங் என்று அழைக்கப்படும் துறைமுகப் பட்டினத்துக்கு அயலிலுள்ள சீதக்குண்ட என்ற இடத்துச் சந்திரநாதர் கோயிலாகவே காணப்படுகிறது. ஆகம வழிபாட்டு முறையும் கயிலாயத்துச் சித்தராகிய நாதர் பரம்பரையும் வங்காளத்திலிருந்தே இந்தியா முழுவதும் பரவியதாக இன்று நம்பப்படுகிறது. வங்காளப்பகுதியே இடைக்காலச் சமய இலக்கியங்களிலே கெள்ட தேசம் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. வங்காள வரிகுடாக்கடல் சிட்டகொங்கையும் திருகோணமலையையும் இணக்கிறது. கடல் மார்க்கமாக, சந்திரநாதர் கோவிலுக்கும் கோணேசுவரத்துக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பினால், கோணேசுவரராகிய கயிலாசநாதர், சந்திரமெள்ளீசராக வழிபடப்பட்டிருக்கலாம்.

யாழ்ப்பான மன்னர்கள் தாம் அமைத்த கயிலாசநாதர் கோயி விலே, கயிலாசநாதராகிய சந்திரமெள்ளீசரையே தாபித்திருக்க வேண்டும். கயிலாச பாரம்பரியத்திலே சிவபிரான் நந்தியெனக் கொள்ளப்

படுவதைத் திருமந்திரத்தில் இருந்து அறியலாம். யாழ்ப்பான் அரசர் களின் முத்திரைகள் சில, பிறையையும் நந்தியையும் கொண்டிருப்பது சந்திரநாதர் அல்லது சந்திரமௌலீசர் என்னும் சிவ மூர்த்தத்தையே குறிப்பதாக இருக்க வேண்டும். யாழ்ப்பான் மன்னர்கள் காலத்திலே சோதிட வைத்திய நூல்கள் முக்கியமான படைப்புகளாக அமைந்தமைக்கும் கயிலாச பாரம்பரியத்துக்கும் தொடர்பு உண்டு போலத் தெரியவருகிறது. தமிழ்நாட்டில் எழுந்த சதகப் பிரபந்தங்களுட்பல, நீதிகளைக் குறிப்பதை எடுத்துக்காட்டிய பேராசிரியர் மு. வரதராசனார், அங்கேயே எழுந்த கயிலாசநாதர் சதகம் பற்றிக் கூறுவதாவது: “கைலாசநாதர் சதகம் என்பதில் நீதிகள் மட்டும் அல்லாமல், சோதிடம், உடலோம்பல் முதலியன பற்றிய கருத்துகளும் கூறப்பட்டுள்ளன”.

— தமிழ் இலம்சியவரலாறு, 1980 நாள்காம்பதிப்பு.

போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலங்களிலே—சிறப்பாகப் பதினேழாம் நூற்றுண்டிலே—கயிலாச பாரம்பரியம் போற்றி வந்த இலங்கைத் தமிழர்களின் செயற்பாடுகளாக எடுத்துக் கூறுவதற்கு என்ன இருக்கிறதென்பது ஆராயப்பட வேண்டும். கோணேசர் கஸ்வெட்டு அந்தக் காலத்திலேயே தோன்றியதாக இருக்க வேண்டும் என்பது எமது கருத்து. போர்த்துக்கீசர் கோணேசவரத்தைத் தரைமட்ட மாக்கியபோது கோணேசவரர் விக்கிரகங்களுட் சில, தம்பலகாமத் துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. போர்த்துக்கீசரை விரட்டுவதற்காக ஒல்லாந்தருடன் சேர்ந்து போராடியவனும் போர்த்துக்கீசருடைய இடத்திலே தாமே குந்திக்கொண்டவர்களாகிய ஒல்லாந்தரை எதிர்த்துப் பின்பு போரிட்டவனுமாகிய கண்டியரசன் இரண்டாம் இராசசிங்கன் தன்னுடைய ஆட்சிக்குள் அடங்கியிருந்த தம்பலகாமத் திலே இரண்டாவது கோணேசவரர் ஆலயத்தைக் கட்டி எழுப்ப உதவினான். திருகோணமலைக் கோணேசவரர் கோயிலில் இருந்த வழிபாட்டு ஒழுங்குகள் யாவற்றையும் அந்தக்கோயில் அழிந்துவிட்ட நிலையிலே, தம்பலகாமக் கோவிலுக்கு மாற்றிவிட நடந்த முயற் சியே கோணேசர் கஸ்வெட்டுத் தோன்றக் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

போர்த்துக்கீசருடைய கொடுமைகளுக்குத் தப்பித் தமிழ் நாட்டுக்கு ஜடிய திருநெல்வேலி ஞானப்பிரிகாசர் கெள்டேசம் போய், வடமொழியிலும் வேதாகமங்களிலும் பெரும் புலமையெய்தி, திருவண்ணமலை ஆதினத்திலே துறவியாகி, சிதம்பரத்துக்குத் திரும்பி வந்து, வடமொழியிலே எட்டுநூல்களும் சிவஞானிசித்தியாருக்கு உரையும் எழுதினார். இவரது புலமைச் சிறப்பு, ‘வேதாகம சமஸ்தாத்திர பாரங்கதர்’ என்ற பட்டத்தை இவருக்குப் பெற்றுக்

கொடுத்தது. ஞானப்பிரகாசகவாமிகள் பற்றிப் பண்டிதமணி எழுதிய கட்டுரை, 1979ஆம் ஆண்டு கோயில் குடமுழுக்கு விழா மலரில் வெளிவந்தது. இவருடைய கட்டுரையைத் தொடர்ந்துவரும் பதிப் பாசிரியர் குறிப்பிலும் முக்கியமான தகவல்கள் காணப்படுகின்றன. ஞானப்பிரகாசர் குளம் என்ற பெயரிலே பெரியதொரு குளமும் ஞானப்பிரகாசர் மடத்தும் ஞானப்பிரகாசர் காலத்திலே சிதம்பரத்திலே தோன்றி இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன.

சிதம்பரத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்குமான நெருங்கிய தொடர்பு யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்திலேயே ஏற்பட்டு விட்டது. சிதம்பரத் திலே மடத்தை முதலில் ஏற்படுத்தியவன் யாழ்ப்பாணமன்னன் பரராசசேகரன் என்பவனுவான். பரராசசேகரன் திருப்பணி கூறும் பட்டயமும் கயிலை வன்னியனார் மடதர்மசாதனப் பட்டயமும் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதனால் ‘வன்னியர்’ (1970) என்ற நூலில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. பட்டயத்திற் கூறப்பட்டுள்ள பரராசசேகரன் கி. பி. 1450ஆம் ஆண்டிலே சிங்களவர் படையெடுப்புக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது தமிழ்நாட்டுக்கு ஒடியவனுக இருக்கவேண்டும் என்று அவர் முடிவுகட்டியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்திலே அன்னியர் ஆட்சியும் நெருக்குதல்களும் இடம்பெற, யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தம்முடைய பாரம்பரியத்தைக் காப்பதற்குச் சிதம்பரத்தைச் சரணடைதல் வழக்கமாக இருந்தது போலத் தெரியவருகிறது. பரராசசேகரன் சிதம் பரத்தில் அமைத்த மடம் ‘இராசாக்கள் தம்பிரான் மடம்’ என்ற பெயரில் இயங்கியது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வளம்மிக்க கிராமங்கள் ஆகிய அளவெட்டி, புத்தார், அச்சவேலி என்பன இந்த மடத்துக்குச் சர்வமானியமாக விடப்பட்டன. 1467இல் பரராசசேகரன் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பி அரசரினமையை மீளப் பெற்ற காலத்திலிருந்து, இக்கிராமங்களின் வருவாய் சிதம்பரத்துப் பரராசசேகரன் மடத்துக்குப் போயிருந்திருக்கவேண்டும்.

7 வன்னியிலே சூவத்தமிழ்

‘கயிலை வன்னியனார்மட தர்மசாதனப் பட்டயம்’ என வழங்கும் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுச் செப்பேடு பதினேழாம் நூற்றுண்டுச் செய்தியொன்றையும் காட்டுகிறது. இந்தச் செய்தி ‘தங்கயிலைப்பிள்ளை வன்னியனார் மடதர்மத்துக்கு’ உதவியிடைக் குறிப்பிடுகிறது. கயிலாய வன்னியன் என்ற பிரதானி பரராசசேகரன் தாழித்த மடத்துக்குச் சில நிவந்தங்களை விட்டிருந்தான் என்று சந்தர்ப்பத்தைக்கொண்டு முடிவுகட்டலாம். கயிலாயவன்னியன் என்ற பெயரில் பிரதானிகள் பலர் இருந்தமை கயிலாய பாரம்பரிய உணர்வு வன்னியருக்குள் தொடர்ந்து இருந்துவந்துள்ளமைக்குச் சான்றுகிறது. பதினேழாம் நூற்றுண்டின் நடுவில் வாழ்ந்த கயிலாய வன்னியனைப் பற்றி யாழ்ப்

பாண் வைபவமாலை குறிப்பிடுகின்றது. தேசாதிபதி பான்கள்ளின் அறிக்கை (1679)யிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கைலவன்னியனைப்பற்றியே யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறுகின்றதெனக் கருதலாம். பனங்காமத்து வன்னியர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் திறை அனுப்பவில்லை யெனவும் அதிக எதிர்ப்புக்காட்டிவந்த கைலவன்னியனார் இந்தபின், வன்னிபமாகிய அவனுடைய பேரன் காசியனர் ஒல்லாந்த அதிகாரி களின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டதாகவும் தேசாதிபதி பான் கூன்சின் அறிக்கை கூறுகிறது. சிதம்பரத்தில் மடதார்ம ஏற்பாடுகளைச் செய்த கயிலைவன்னியனார் தேசாதிபதியின் அறிக்கையில் இடம்பெற்ற கைலவன்னியனுக்கேவே இருக்கவேண்டும்.

மன்னார், யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளிலே போர்த்துக்கீசரும் ஒல்லாந்தரும் தம்முடைய நேரடி ஆட்சியை ஏற்படுத்தியபோதிலும், வவுனியா, மூலிலத்தீவு, கிளிநோச் சிப் பிரதேசங்கள் முன்பு யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலிருந்தது போல, ஓரளவு சுயாட்சி அதிகாரம் உள்ள வன்னிபங்களால் ஆளப்பட்டு வந்தன. போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தரின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு திறை செலுத்திவரவேண்டிய வன்னிபங்கள் இடையிடை திறை செலுத்த மறுப்பதுண்டு. வன்னிப்பிரதேசத்தை வென்று தமது நேரடி ஆட்சியை ஏற்படுத்தப் போர்த்துக்கீசரும் ஒல்லாந்தரும் எடுத்த முயற்சிகள் முழுவெற்றி பெறவில்லை. காட்டரண் பொருந்திய வன்னி அடங்காப்பற்று என்று பெயர் பெற்றது. அதனாலேதான், பதினேழாம் நூற்றுண்டு நடுப்பகுதியிலே யாழ்ப்பாணத்துக் கைவர்கள் தலைதடுமாறிக்கொண்டிருந்தபோது, வன்னிபங்களுள் வலிமை மிக்க தென்த் தெரியவரும் பனங்காமத்துக் கயிலைவன்னியன் ஒல்லாந்தருக்குத் திறைகொடாது எதிர்த்து நின்றதோடு, சிதம்பரத்திலே யாழ்ப்பாண மன்னன் நிறுவிய சைவமடத்துக்கு ஆதரவும் வழங்கியுள்ளான். கயிலைவன்னியனத் தொடர்ந்து அவன் மக்களைல்லாது, அவன் பேரனே பட்டத்துக்கு வந்தான் என்ற தேசாதிபதியின் கூற்றினை நோக்கும்போது, அவன் சில அரசகுலங்களில் இடையிடை நேர்வது போல, அரை நூற்றுண்டோ அல்லது அதற்கு மேலோ பதவியில் இருந்தவனுக் கூடும். ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் போன்ற மனப்போக்குடைய இவன் போர்த்துக்கீசருக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் திறை செலுத்த மறுத்துவந்த வீரனாக இருக்கக்கூடும். போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சியிலே, அவர்களுடைய நேரடி நிர்வாகத் துக்குட்பட்ட அளவெட்டி, புத்தூர், அச்சுவேலியிலிருந்து சிதம்பரம் மடத்துக்கு வருமானம் வந்திருக்காது. அந்த நட்டத்துக்கு ஈட்டைக் கயிலை வன்னியன் செலுத்தியிருக்கவேண்டும்.

வன்னிப் பிரதேசமே முதற்பள்ளுப் பிரபந்தத்தைத் தோற்று வித்திருக்கக்கூடும் என்று என்ன இடம் இருக்கிறது. பள்ளுப் பிரபந்

தம் வடமொழியிலோ, சகோதரத் திராவிட மொழிகளிலோ இல்லை. கேரளத்தில் தமிழர் குறிப்பிடத்தக்க தொகையினராக மலையாளி களோடு கலந்து வாழும் பாலக்காடு மாவட்டத்தில் மட்டும் தேவேந் திரப்பள்ளு என்ற ஒருவகை இலக்கியம் உண்டு. பள்ளுப் பிரபந்தத் துக்கும் தேவேந்திரப்பள்ளுக்கும் பெயரளவில் மட்டுமே தொடர் புண்டு. தேவேந்திரப்பள்ளு பத்திரகாளி வழிபாட்டுடன் தொடர் புடையது. தேவிக்கு விருப்பமான பலி முதலியன செய்யும்போது பாடும் ஒருவகை இசையே தேவேந்திரப்பள்ளு எனப்படுகிறது. பள்ளுப் பிரபந்தங்களுள் மிகப் பெரும் பகுதி பாண்டி மண்டலத்திலும் சோழ மண்டலத்திலுமே தோன்றியுள்ளன. பதினேழாம் நூற்றுண்டிலே தென்பாண்டி நாட்டிலே தோன்றிய முக்கூற்றபள்ளோ முதற்பள்ளாக இருக்கவேண்டுமென்று தமிழ் நாட்டிலே கொள்ளப்படுகிறது. இலங்கையிலே தோன்றிய, கத்தோலிக்க மதத் தொடர்பான ஞானப்பள்ளிலே போர்த்துக்கேய மன்னன் குறிக்கப்படுவதால், அது பதினேழாம் நூற்றுண்டு நடுப்பகுதியைச் சேர்ந்ததாகக் கொள்ளப் படுகிறது. செயற்கைத் தன்மைகள் பல கொண்ட ஞானப்பள்ளு, அதற்கு முன்பு தோன்றிய இயற்கையான பள்ளை ‘மாதிரி’யாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். கதிரைமலைப் பள்ளிலே, பள்ளுப் பிரபந்தங்களில், இடம்பெறும் சில உறுப்புக்கள் குறைவாக உள்ளன. முதலிலே தோன்றிய பள்ளுப்பிரபந்தம் என்பதனால், இந்த நிலைமை காணப்படுகிறதென்ற விளக்கம் ஏலவே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. கதிரைமலைப் பள்ளின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் மூல்லைத்திவு முள்ளியவளை முத்தநயினரைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலதிகச் செய்யுள் களிலிருந்து இந்நால் மூல்லைத்திவுப் பகுதியிலே அதிகமாக வழங்கி வந்ததெனத் தெரிகிறது. இந்த நூலை 1906ஆம் ஆண்டு முதலில் அச்சிற் பதிப்பித்தவரும் மூல்லைத்திவைச் சேர்ந்தவராவர். மூல்லைத்திவுப் பகுதியிலேயே, பள்ளு என்ற பெயரிலே பெருந்தொகையான நாட்டார் கவிகள் காணப்படுகின்றன. பள்ளுப் பிரபந்தம் இந்த நாட்டார் பள்ளுப் பாடல்களிலிருந்து முகிழ்த்திருக்கலாம். ஞானப்பள்ளுக்கு முந்தியதாக, கதிரைமலைப் பள்ளு இருக்கவேண்டுமாதலால், இதுவும் போர்த்துக்கீசர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆளத் தொடங்கியபின். வன்னியிலே தோன்றியிருக்கலாம்.

8. சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் துளிப்பு

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு இலங்கையில் ஓல்லாந்தர் ஆட்சி தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இலங்கை மத்தியிலே கண்டியரசர் சுதந் திரமாகவும் வன்னிப்பிரதானிகள் ஓரளவு சுயாட்சி அதிகாரத்துடனும் இயங்கினர். 1760இல் மதுரைநாயக்கர் பரம்பரையினர் கண்டி அரசிரிமையைப் பெறுகின்றனர். 1815 வரையில், சுமார் 55 ஆண்டுகள் கண்டியை ஆண்ட நாயக்க மன்னர் தெலுங்கு மெராழியைத் தாய்

மொழியாக்கொண்ட பரம்பரையினராயினும் தமிழ் பேசுபவர்களாக வும் இந்துக்களாகவும் இருந்தனர். கண்டி மன்றாகப் பட்டம் கட்டப்பட்டபோது பெனத்தத்தை ஏற்றுச் சிங்களப் பெயர்களைச் சூடிக்கொண்டார்கள். பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலே யாழ்ப்பானத் தமிழர்கள் நிலையிலே பெரிய திருத்தம் காணப்பட்டது. ஒல்லாந்தரின் நோக்கிலே கடுமை குறைந்து இளக்கம் காணப்பட்டது. யாழ்ப்பானச் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் துவிர்விட்டது. பண்டிதமணி பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலேற்பட்ட மாற்றத்தை இந்தக் கண்ணேட்டத்திலே பார்க்காவிட்டனும், இலக்கியவழிபற்றிச் சிந்தித்தபோது, ஒரு பெரிய மாற்றத்தினை உணர்ந்திருக்கிறார். அதனாலேதான், “இவ்வாரை (—சின்னத்தம்பிப் புலவரது) புலமை, அரசகேசரியிலிருந்து தொடங்கித் தலைமறைவாக நடந்து வந்ததொரு இலக்கியவழி, இடையிலே அடங்காது கிளர்ந்தெழுந்ததோர் எழுச்சியின் பெறுபேறேயாம்” என்று கூறுகிறார்.

பண்டிதமணி இவ்வாறு எழுதியபின்னும் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எவரும் நுணுகி ஆராய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. சுப்பிரமணியபாரதியாரை மதிப்பிடுவதற்கு பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுக் குமி இலக்கிய வரலாற்றுணர்வு எவ்வளவு அவசியமோ, ஆறுமுகநாவலரை மதிப்பிடுவதற்குப் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு யாழ்ப்பானத் தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றுணர்வு அத்துணை அவசியமாகும். நாவலர் சிலை திறப்பின் போதும் நாவலர் நூற்றுண்டு விழாவின் போதும் பெரிய சிறப்பு மலர்கள் வெளிவந்தன. நாவலர் இயக்கத்தின் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுப் பின்னணி எவராலும் ஆராயப்படாமல் விடப்பட்டுள்ளமையியப்பாயுள்ளது. நாவலர் நூற்றுண்டுக்குப் பத்தொன்டு பின்வரும் பண்டிதமணி நினைவுதினமான இன்று, அந்த நூற்றுண்டுக்குரிய யாழ்ப்பானச் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை ஆராய்வது பண்டிதமணிக்கு உவப்பாகவே இருக்கும்.

பண்டிதமணி முன்பு எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோளிலே, ‘அடங்காது கிளர்ந்தெழுந்ததோர் எழுச்சியின் பெறுபேறு’ என்று கூறி யுள்ளமை மிகவும் பொருத்தமானது. சில நூற்றுண்டுகளாகத் தும்முடைய மன்னிலே தனியரக நடத்திய யாழ்ப்பானத்தவர்கள் நீண்டகாலம் அடிமைவாழ்வை ஏற்றுத் தமது பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தை இழந்துவிட்டிருக்கமாட்டார்கள். ஒல்லாந்தர்கள் யாழ்ப்பானத்தவர் பாரம்பரியத்தை மதித்து, யாழ்ப்பானத்தவர் சுயகெளரவத்தைப் பேணி ஆட்சிநடத்த முயல்வதைப் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் இரண்டு, தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. கி. பி. 1707ஆம் ஆண்டிலே,

ஒல்லாந்தர். யாழ்ப்பாணத்தவரின் நியாயப் பிரமாணங்களைத் தொகுத்து தேசவுறைமையென வெளியிட்டு, அதன்படி அம்மக்களுக்கு நியாயம் வழங்கினர். நிபாயபிபாலனத்தைப் பூரணப்படுத்தும் பொருட்டு, இன்றுவரை ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் 'ஞேமன்டச்' சட்ட முறையைப் புதுத்தித் தமது ஆட்சியிலே நீதி நிலவு உதவினர். ஒல்லாந்த ஆட்சிக்கால இறுதியிலே, மயில்வாகனப்புலவர் 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை'யைத் தொகுத்தார். மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்திலே 'வையாபாடல்' இயற்றிய வையாவின் மரபினர். அவர் தம்முடைய காலத்துக்கு முன்பு யாழ்ப்பாண வரலாறு தொடர்பாக எழுந்த வையாபாடல், கயிலாசமாலை, இராசமுறை, பராக்சேகரன் உலா முதலிய பல்வேறு இலக்கியச் சான்றுகளையும் பயன்படுத்தி யாழ்ப்பாண வைபவமாலையை எழுதியிருக்கிறார்.

யாழ்ப்பாண வரலாற்றுத் தொடர்பான பழைய நூல்கள் அனைத்தும் செய்யுள் வடிவில் அமைய, வைபவமாலை வசனநடையில் எழுந்துள்ளது. வைபவமாலையின் பாயிரத்தின்படி, 'மேக்ரூன் என்ஞேருதும் உலாந்தேச மன்னன் உரைத்தமிழாற் கேட்க,...யாழ்ப்பாணத்தின் செய்தி மயில்வாகனவேள் செப்பினேன்'. ஒல்லாந்த அதிகாரி ஒருவன் மயில்வாகனப் புலவரைக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்துச் சரித்திரத்தை வசனநடையில் எழுதுவித்திருக்கிறான் என்பதே இங்கே நூங்கள் கவனிக்கவேண்டியது. தேசவுறைமையைத் தொகுத்து அழுலாக்கியமையும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையை எழுதுவித்தமையும் யாழ்ப்பாணத்தவர் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு ஒல்லாந்தர் எடுத்த முயற்சிகள் என்று பாராட்டத்தக்கன.

9. சிதம்பரத் தொடர்பு

ஆறுமுகநாவலர் சிதம்பரத்தைக் கேந்திரதானமாகக்கொண்டு சைவசமய மறுமலர்ச்சியை வழிபடுத்த விரும்பினார் என்பது பலரும் அறிந்த விடயம். பண்டிதமணி கோயில்(1979) என்றெரு நூல் வெளியிட்டுள்ளார். அதன் முன்னுரையிலே அவர் கூறுவதாவது,

"சிதம்பரத்துக்கு மற்றொருபெயர் கே.யில். கோயிற்புராணம் அருளியவர் உமாபதி சிவாசாரியர். சிதம்பரமான்மியத்தைத் தமிழ் செய்தும் கோயிற்புராணத்துக்கு உரைசெய்தும் வெளிப்படுத்தி யவர்கள் நாவலர் அவர்கள்.

"சிதம்பரமான்மியத்தையும், கோயிற்புராணத்தையும் நாவலர் வசனங்களை அப்படியே பிரயோகித்து எழுதப்பட்டது கோயில்".

பராக்சேகரன்காலத்திலும் ஞானப்பிரகாசகவாயிகள் காலத்திலும் கயிலைவன்னியன் காலத்திலும் ஏற்பட்ட சிதம்பரத்துடனுண தொடர்பு பதினெட்டாம் நூற்றினாண்டிலும் பேணப்பட்டுவந்துள்ளது. கயிலை

வண்ணியனார் மடதர்மசாதனப் பட்டயம் சகாப்தம் 1644 (-கி. பி. 1722)இல் வரையப்பட்டது. வண்ணியர் சிதம்பரத்திலே பரராசகோரமகாராசாவின் கட்டளை நடத்தும் சூரியமுர்த்தித்தம்பிராணிடம் தாம்விட்ட நிவந்தன்களை ஒப்படைத்தனரென்று செப்பேடு கூறுவதால், பரராசகோரன் முன் சிதம்பரத்தில் அமைத்திருந்ததும் கயிலைவன்னியால் ஆதரிக்கப்பட்டிருந்ததுமான் ‘இராசாக்கன் தம்பிரான் மடத்தை வன்னியரும் ஆதரித்து வந்தனரென்பது புலனுகின்றது.

தமக்குள் பொதுவாக ஒற்றுமைக் குறைவால் பின்னகிப்போகும் இயல்புகொண்ட பனங்காமப்பற்று, கரிக்கட்டு மூலைப்பற்று. தென்னமரவடிப்பற்று, மேற்பற்று, மேற்பற்றுமுள்ளியவளை, பச்சிலைப்பள்ளி வன்னியர்களும் இவர்களின் ஊர்களிற் குடியானவர்களும் கமத்துக்கு மூன்று மரக்கால் நெல் என்ற விகிதத்திலே சந்திராதித்தியவரை சிதம்பரமாத்துக்குத் தானஞ்செய்வதாகச் செப்பேடு கூறுகிறது, வன்னிபங்களும் வன்னிபங்களிலுள்ள குடியானவர்களும் ஒன்றுமைப்பட்டு, சைவசமயத்தின் பெயரால் இவ்வளவு தியாகம் செய்யும்போது, யாழ்ப்பாணத்திலே சைவசமயம் எப்படி அழியும்? திருகோணமலையிலும் யாழ்ப்பாணத்திலுமிருந்த கயிலாசங்கள் அழிந்துவிட்ட நிலையிலே, சிதம்பரத்தைக் கயிலாசமாகக் கொள்ளும் மரபு இலங்கையிலே தோன்றியதாலேயே, வன்னியர் இவ்வளவு தானம் செய்தனரென்பது, இதே சாசனத்திலே ‘பூலோக கயிலாசமாகிய சிதம்பரத்திலே’ என்ற தொடர் வருவதிலிருந்து புலப்படுகிறது.

சிதம்பரத்துடனை தொடர்பை வரத பண்டிதரும் பேணி வந்துள்ளதைக் காணலாம். ஒல்லாந்தர் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலே கடைப்பிடித்த ஓரளவு சமயப்பொறை வரதபண்டிதரின் நோன்பு பற்றிய மூன்று நூல்களான சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி புராணம், வின்னோயார் கதை என்பன தோன்ற இடந்தந்தது. பதினேழாம் நூற்றுண்டிலே அன்னியரின் ஆட்சியின்போது, சைவ வழிபாடுகளையோ ஆசாரங்களையோ பின்பற்றமுடியாத சூழ்நிலை நிலையைது. யாழ்ப்பாணமக்கள் புற வாழ்க்கையிலே கிறித்தவர்கள் போல நடித்தனர். அகவாழ்க்கையிலே சைவர்களாக இருந்தோர் புறவாழ்க்கையிலும் தம்மைச் சைவர்களாக இனக்காட்டிக்கொள்ளத்தக்க சூழ்நிலை தோன்றியபோது, சைவசமயத்தவர்கள் நோன்புகள்மூலம் தம்மைத் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ள முனைந்தனர். அந்த முனைப்புக்கு வரத பண்டிதர் மூன்று வடிகால்களாக மூன்று நூல்களை எழுதினார். இந்தியா முழுவதிலும் மிகவும் பிரசித்திபெற்ற விரதமான சிவராத்திரியைப் பொருளாகக்கொண்டு வரதபண்டிதர் பாடிய சிவராத்திரிபுராணம், ‘சிதம்பரத்திலுள்ள அறிஞர் பலவரின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு’ இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. சிவராத்திரிபற்றிய

சிந்தனை பண்டிதமணிக்குப் பிடித்தமானது. அவருடைய பிரசங்க சாரமாக, ‘சிவராத்திரியிற் சிந்திக்கத்தக்கவை’ (1963) என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது.

ஆகம நெறிப்பட்ட சைவசமயத்தின் பிரசாரகரே ஆறுமுக நாவலர். அவர் ஆகம நெறியை வலியுறுத்திய இடங்கள் அனந்தம்-நாவலர் காலத்திலே ஆகமநெறி வலியுறுத்தப்பட்டதே தஸிர, யாழ்ப்பாணத்திலே ஆகமநெறியைப் போற்றும் இயல்பு வரதபண்டிதர் காலத்திலும் காணப்பட்டிருக்கிறது. சிவராத்திரிபூராணப் பாயிரம், அந்தநூல் ‘ஆகம நூன்மொழிவழாமல்’ இயற்றப்பட்டதாகக் காறுகிறது.

10 திருமால் உழிபாடும் இராமாதாரரங்களையும்

இலங்கைத் தமிழர்களிடையே வைணவர்கள் என்று ஒரு பிரிவி னர் இல்லையாயினும் வைணவத் தொடர்புகள் இல்லையென்று கூறி விட முடியாது. சங்ககால மூல்லை நில மாயோன்வழிபாடு வடநட ட்டு விஷ்ணு வழிபாட்டோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட நிலையிலே, ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாசனங்கும் பெற்று, இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகள் எங்கனும் வைணவ பக்தியியக்கம் பிரவகிக்கத் தமிழ்நாடு வழிகாட்டிற்று. சிங்கள பெளத்தர்களிடையேயும் வைணவத்தின் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது. இன்று கிடைக்கும் இலங்கையின் மிகப் பழைய தமிழ் நூலாகிய சரசோதிமாலை ஒரு வைணவராலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. கம்பராமாயணத்தையும் வைணவத்தையும் மிகச் சிறப்பாகப் போற்றிவந்த ஆழ்வார் திருநகரியிலேயே அரசக்கேசரி கல்விகற்றுரென்று அறியப்படுகிறது. கம்பராமாயண ரசனையிக்கவ ரான் அரசக்கேசரி கம்பருக்குக் கம்பநாடர் என்ற பட்டத்தை வழங்கிக் கொரவித்ததோடு, இருகுவமிக்கத்திலே இடம்பெறும் இராமாயணக் கதைப்பகுதியை உத்தமகவியாகிய கம்பர் பாடிவிட்டதற்கு, தாம் பாடத் துணிவின்றி விட்டுச்செல்வதாகவும் கூறியுள்ளார். அரசக்கேசரி இவ்வாறு பாடி ஏற்றத்தாழ ஒரு நூற்றுண்டு பின்பு, நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர், பறுளைவிநாயகர் பள்ளிலே, கண்ணனுக்குக் காப்புப் பாடியுள்ளார். வரதபண்டிதர் வைணவத் தொடர்பான ஏகாதசி நோன்பைப் பொருளாகக்கொண்டு ஏகாதசி புராணம் பாடியுள்ளார். இன்றைய யாழ்ப்பாண மாநகரசபை எல்லைக்குள்ளே, பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலே, வண்ணூர்பண்ணை ஸ்ரீவேங்கடேசப் பெருமான் தோன்ற, ஒல்லாந்தர் அனுமதி வழங்கியிருந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவிலும் பொன்னலை வரதராசப்பெருமாள் கோவிலும் புராதனமான திருமால் கோவில்களாகக் கருதப்படுகின்றன. கிழக்கிலங்கையிலும் புராதனமான திருஞ்ணை கோவில்கள் உள். திருமாலை முழுமுதற் கடவுளாகக்

கோள்ளும் நிலை சமூகத்திலே காணப்படாமையால், இவையும் சைவ சமயக் கோவில்களாகவே கணிக்கப்படுகின்றன. பத்தொன்பதாவது நூற்றுண்டு பிற்பகுதியிலே, வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை பிரசித்திபெற்ற கம்பராமாயண ரசிராகக் காணப்படுகிறார். யாழ்ப்பாணத்திலே நந்தபுராண படன்திலே உரை சொல்வதற்குக் கம்பராமாயண ரசனையைப் பயிற்படுத்தி வந்த பொன்னம்பலபிள்ளை, நாவலர் மறைவின்பின், வண்ணேர்பண்ணை வைத்திகவரன் கோவில் வேலே, கம்பராமாயணம் பிரசங்கம் செய்யத் தொடர்க்கிவிட்டார். ‘எமது சொந்த அனு பவம்’ (1980) என்ற கட்டுரையிலே, பண்டிதமணி வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளைக்குக் கம்பராமாயண கவி நயச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தை வழங்கியுள்ளார். சன்னுகம் குமாரசவாமிப் புலவர், வித்துவான் கணேசையர் முதலியோர் சிறந்த கம்பராமாயண ரசனையாளராக விளங்கியபோதும், பண்டிதமணியே கம்பராமாயண ரசனையை இலங்கையிலேயே சனரஞ்சகப்படுத்தியவர் ஆவர். இராமாயணமா சிலப்பதி காரமா சிறந்த காவியம் என்ற சிர்ச்சையொன்று பத்திரிகைகளிலே நடைபெற்றபோது, இராமாயணக் கட்சிக்குப் பண்டிதமணியே தலைமைதாங்கினார். பண்டிதமணி யின் நூல்களுள் இரண்டு கம்பராமாயணம்பற்றியன,

வரதபண்டிதர் வைனவ பிராமணர் மரபினராக இருக்கக்கூடும். அவருக்கு வரதராசன் என்ற பெயர் இருந்தது, அவருடைய நூல் களுள் ஒன்றுக்கு மயில்வாகனப் புலவர் தந்த சிறப்புப்பாயிரத்தாறு புலனுகிறது. காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பிரபலமான வைனவ கோவில் வரதராசப்பெருமாள் கோவிலாகும். இவருடைய தந்தை பெயர் அரங்கநாதன் என்று பிள்ளையார் கதைச் சிறப்புப்பாயிரத்தாலும் இவருடைய தந்தையின் தந்தை பெயர் ஜெகநாதன் என்று அழுதா கூரப் பாயிரத்தாலும் தெரியவருகிறது. மூன்று தலைமுறைகளும் வைனவப் பெயர்களாகக் காணப்படல் தற்செயலான நிகழ்ச்சியென்று தள்ளிவிட முடியாது.

வரதபண்டிதர் தனிப்பட்ட முறையிலும் வைனவத் தொடர்பு உள்ளவராக இருந்ததனால் போலும் ஏகாதசி பற்றிப் புராணம் பாடினார். ‘வடநூல் சொன்ன வழிகண்டு தண்டமிழால் வகுத்தல் செய்தான்.....வரதராச பண்டிதன்’ என இதன் பாயிரம் கூறும். வரதபண்டிதர் தம்முடைய பரந்த வடமொழிப் புலமையை ஏகாதசி புராணத்திலேயே காட்டியுள்ளார். பதினாறு வடமொழிப் புராணங்களிலே தகவல்கள் தேடியே, தாம் இந்த நூலை ஆக்கியதாக அவர் கூறுகிறார். அவர்தரும் பட்டியலிலே ஆக்கினேய புராணம், பாகவத புராணம், பவித்ர புராணம், பதுமபுராணம், காந்தபுராணம், பிரமபுராணம், நாரதபுராணம், வராகபுராணம், வாயுபுராணம்,

மச்சபுராணம், கூர்மபுராணம் என்ற பதினெண்றும் பதினெண் மகாபுராணங்களைச் சேர்ந்தனவாகவும் கருடபுராணம், காளிகாபுராணம் என்ற இரண்டும் பதினெண் உபபுராணங்களைச் சேர்ந்தனவாகவும் காணப்படுகின்றன. அவர் குறிப்பிடும் புராணங்களுட் பெரும்பாலன சிவபரத்துவம் பேசுபவையாகவும் கருடபுராணம், பாகவதபுராணம், விட்டுனுரகசிய புராணம், நாரதபுராணம் என்ற நான்கும் விஷ்ணுபரத்துவம் பேசுபவையாகவும் பிரமபுராணம், பதுமபுராணம் என்ற இரண்டும் பிரம்மாபரத்துவம் பேசுபவையாகவும் உள்ளன. இங்கே அவதானிக்கவேண்டியது ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே யாழ்ப்பானத் திலே வடமொழிச் சமய இலக்கியங்கள் நிறைய இருந்திருக்கின்றன என்பதாம். யாழ்ப்பான அரசர் காலத்திலே வடமொழிக் கல்வி போற்றப்பட்டதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் உள். அந்த மரபு பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலும் தொடர்ந்தது.

சிவ வழி பாடு சம்பந்தமாகச் சிவராத்திரிபுராணமும் திருமால் வழி பாடு சம்பந்தமாக ஏகாதசி புராணமும் பாடிய வரதபண்டிதர் விநாயக வழி பாடு சம்பந்தமாகப் பிள்ளையார் கதை மட்டுமே இயற்றியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழர்களிடையே மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கும் முருகவழி பாடு தொடர்பாக, ஏன் கந்தசட்டி நோன்பைப் பாடவில்லையென்ற வினை எழுகின்றது. வரதபண்டிதரின் அபிமான தெய்வமும் முருகமுர்த்தியே யென்பது பிள்ளையார்க்கதைப் பாயிரத்தில் வரும் ‘திரம்பெறு முருகனைத் தினந்தோறும் வரம்பெற வணங்கும் வரத பண்டிதன்’ என்ற அடிகளால் புலனுகின்றது. கந்தபுராணபடனம் மறக்கப்பட்டுவிடாத அக்காலச் சூழ்நிலையிலே, கந்தபுராணத்தைவிட வேறொரு புராணம் தேவையில்லையென்று வரதபண்டிதர் கருதியிருக்க வேண்டும். வரதபண்டிதர் கந்தபுராணத்தைத் தம்முடைய பிள்ளையார் கதை ஆக்கத்திலே பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சிவராத்திரி புராணத்துக்கும் ஏகாதசி புராணத்துக்கும் பல வடமொழிப்புராண மூலாதாரங்களைப் பயன்படுத்திய வரதபண்டிதர் விநாயகர் வழிபாடு சம்பந்தமாக, வடமொழிப் புராண மூலாதாரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. விநாயகரை முழுமுதல் தெய்வம் கூக்க கொள்ளும் காணபத்தியம் வைத்திக நெறியினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் காலம் சென்றது. மராட்டியர் விநாயக வழிபாட்டுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குபவர்கள். பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலே, மராட்டியர் ஆட்சி தஞ்சாவூரில் நடைபெற்றதால், தஞ்சாவூரிப் பிரதேசத்தோடு நெருங்கிய பண்பாட்டுத் தொடர்புகளைப் பேணி வந்த யாழ்ப்பானத்திலே, விநாயக வழிபாட்டின் செல்வாக்கு அதிகரித்ததென்லாம். சிவஞானமுனிவரின் மாணவராகிய கச்சியப்பர் வடமொழிப் பார்க்கவபுராணத்தை விநாயக புராணமெனப் பதி

ண்ட்டாம் நூற்றுண்டிலேயே மொழிபெயர்த்தார். நல்லூர்ச் சின்னத் தம்பிப் புலவர் கஸ்வீனாயமகவந்தாதியைக் கல்வளை விநாயகர்மேலும் பருளை விநாயகர் பள்ளைச் சுழிபுரத்திலுள்ள பருளை விநாயகர் மேலும் பாடியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தவர் தஞ்சாவூரோடு கொண்டிருந்த பண்பாட்டுத் தொடர்பு காரணமாகவே, பதிண்ட்டாம் நூற்றுண்டுத் தஞ்சாவூர் மராட்டிய மன்னர்கள் தங்களுடைய வெல்வேறு தமிழ்ச் செப்பேடுகளிலே, யாழ்ப்பாணம், ஈழம் என்பன தங்களுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டனவாகக் கூறியுள்ளார்கள் என விளங்கிக் கூள்ளக் கிடக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையிலேயே வரதபண்டிதர் பின்னோயார் கணத்தையே எழுதியுள்ளார்.

அண்மைக்காலம் வரையில், யாழ்ப்பாணத்தவர் சிதம்பரத்துக்கு அடுத்ததாகச் சோழநாட்டுத் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள வேதாரணனியத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணி வந்துள்ளனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் வடக்கரையிலிருந்து சோழநாட்டின் மிகக் கிட்டிய துறைமுகமான கோடிக்கரையிலே போய் இறங்குபவர்களுக்கு, வேதாரணனியம் (திருமறைக்காடு) முதலிலே காணும் பெரிய கோவிலாக அமைந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள கரணவாய், வரணி என்னும் கிராமங்களிலுள்ள சைவக்குருக்கள்மார் வேதாரணனியத்திலுள்ள சைவக்குருக்கள்மாரோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணி வந்துள்ளனர். வேதாரணனியத்தோடான் தொடர்பு பதிணெட்டாம் நூற்றுண்டிலும் நிலவியிருக்கிறது. அதனாலேதான், நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் மறைசை (வேதாரணனியம்) யந்தாதி பாடினார். பண்டிதமணி இலக்கியவழி என்ற நூலிலே ‘ஸமமண்டலப் பாடல்களுள்ளே வடதேச (தமிழ்நாட்டு) வித்துவான்களெல்லாம் மனமொத்து மதிக்கும் பிரபந்தமது’ என்று மறைசையந்தாதியைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தவர் இன்று தமிழருக்குச் சிறப்பான வைத்திய முறை சித்தவைத்தியமே என்று போற்றிவருகின்றனர். முதல் சித்தவைத்தியநூல் யாழ்ப்பாணத்திலே வரதபண்டிதரால் எழுதப்பட்ட அழுதாகரமாகும். பண்டிதர் என்ற சொல் பொதுவாக அறிஞர் என்ற பொருளில் மட்டுமன்றி, வைத்தியர் என்ற பொருளிலும் வழங்குகிறது. வரதபண்டிதர் சித்த ஆசூட நூல்களைக் கற்று இந்தாலே இயற்றி யிருக்கிறார். யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்துத் தமிழ் வைத்தியநூல்கள் ஆயுள் வேதவைத்திய நூல்களாகும். அந்தநூல்களிலே விஷங்குடி வைத்தியம் சொல்லப்படவில்லை. வரதபண்டிதர் விஷங்குடி மருந்து வகைகளைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். அந்தணராசிய வரதபண்டிதர் வடமொழிப் பெளராணிக்கப் புலமை மட்டுமன்றி தமிழ்மொழிச் சித்த ஆசூடநூற் புலமையும் பெற்றிருந்திருக்கிறார். ஆயுள்வேத வைத்தியப்

பரம்பரை பிரமதேவரை முதல்வராகக் கொள்ள, சித்த வைத்தியப் பரம்பரை சிவபிராணையே முதல்வராகக் கொள்கிறது. தமிழர் மட்டும் பேற்றும் சித்தவைத்தியமுறை சிவதொடர்பும் உடையதாய், சௌவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு முக்கிய கூருக விளங்குகிறது.

11. பிரபந்தவளம்

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு யாழ்ப்பாணத்திலே, பல பிரபந்த வகைகள் எழுந்தன்னன. தூதுப் பிரபந்தம் அவற்றுள் ஒருவகைப் பாணன் முதலிய உயர்தினைப் பொருளையேனும் கிள்ளை முதலிய அஃறினைப் பொருளையேனும் ஊடல் நீக்கும் வாயிலாகக் காதலர்பால் விடுதலைக் கவிவெண்பாவாற் கூறும் பிரபந்தமே தூது என இலக்கண விளக்கம் கூறும் காமக்கூட்டத்துக் காதலரை இணக்குஞ் செயலும் தூது என அகத்தினையில் வழங்குகிறது. தூது என்ற சொல் வடமொழித் தூத என்பதிலிருந்து வந்ததாயினும், வடமொழியிலே தூதுப் பிரபந்தம் சந்தேச காவியம் எனப்படும். திராவிடமொழிக் ஞானோ, மலையாளத்தில் சந்தேசம் பிரபந்தங்கள் அதிகமாக எழுந்துள்ளன. சிங்கள மொழியிலும் ‘சந்தேசய்’ என்ற பெயரில் இவை தோன்றியுள்ளன. மலையாளத்திலே கிளிவிடுதூது ‘கக சந்தேசம்’ எனப் பெயர் பெறுகிறது. யாழ்ப்பாணத்திலே, வரதபண்டிதர் காங்கேயன்துறைக் கண்ணியவளைக் குருநாதசுவாமி மேல் கிள்ளைவிடுதூதையும் நல்லூர் நா. சந்திரசேகர பண்டிதர் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி மேல் கிள்ளைவிடுதூதை (1786)யும் பாடியுள்ளார். இனுவிற் சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடிய பஞ்சவன்னத்தூது தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. காதலனிடம் அஃறினைப் பொருள்களான வெண்ணிலாதென்றல், கிளி, அன்னம் முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றுக் கூறும் கானைதநிலையிலே, தோழியை அனுப்பிப் பயன்பெற்றதாகப் பாடப்பட்டது பஞ்சவன்னத் தூதாகும். இந்த ஐந்து பொருள்கள் ஒரும் கிளி நடுவில் அமைந்துள்ளது அவதான்க்கத்தக்கது. மலையாளமொழியிலே கிளிப்பாட்டு என்றெரு இலக்கிய வகையே தோன்றியுள்ளது. கிளியை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடும் நிலையில், பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலே, தாயுமானவரின் கிளிக்கண்ணி அமைந்துள்ளது. சுப்பிரமணியபாரதியாரும் கிளிக்கண்ணி வடிவத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

குறவஞ்சி என்ற பிரபந்தவகை வடமொழித் தொடர்பு இல்லாதது. திராவிடப் பாரம்பரியத்திலேயே குறவஞ்சி முகிழ்த்திருக்கிறது. யசுகானம் தொடர்பாக, தெலுங்கு கண்ணட மொழிகளிலே கொற வஞ்சி என்ற இலக்கியக்கலை வடிவம் காணப்படுகிறது. குறவர் தெலுங்கைத் தாயுமொழியாகக் கொண்டவர்களாக, இலங்கை அம்பாறை அக்கரைப்பற்றில் இன்றும் உள்ளனர். மலையாள மொழி

யில் உள்ள குறத்திப்பாட்டு குறவஞ்சியை ஓரளவு ஒத்துள்ளது பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலே பிலிப்பு தெமெல்லோ என்பவர் மருதப்பக்குறவஞ்சியையும் கணபதிஜூயர் வண்ணை வயித்தியலிங்கக் குறவஞ்சியையும் பாடினர். இவை இரண்டும் வள்ளல்கள்மேற் பாடப் பட்டவையாயினும், பின்னதிலே பாட்டுடைத் தலைவராக உள்ளவரே வண்ணூர்பண்ணை வயித்திசூவரன் கோவிலைக் கட்டி எழுப்பினார்.

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுப் பிற இலக்கிய முயற்சிகளை கோக்காலம். 1707இல் தேசவழுமைத் தொகுப்பிலே முதலாவது கையொப்பம் மிட்ட வில்லவராயமுதலியார் ‘ஒரு வித்துவான் : பரராசசேகரன் வமிசத்தில் உள்ளவர்’ என்று பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையே இலக்கியவழியிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். கல்வளையந்தாதி பாடத் தொடங்கியது இவரே என்றும் பின்பு இவர் அப்பணியைத் தம் முடைய மகன் சின்னத்தம்பிப் புலவரிடம் ஒப்புவித்தார் என்றும் அவர் மேலும் கூறுவர். இனுவிற் சின்னத்தம்பிப் புலவர் சிவகாமியம்மை துதி பாடியதோடு இனுவிலுக்கே சிறப்பாக உரிய இன்தாரியன்னும் தெய்வத்தின்மீது கமிலாசநாதர் தோத்திரம் பாடியுள்ளார் கணபதிஜூயர் பிட்டியம்பதிப் பத்திரகாளி ஊஞ்சல் பாடியதோடு, இனுவிற் சின்னத்தம்பிப் புலவர்போல, பல நாடகங்களும் எழுதியுள்ளார்ந்திதம்பரத்தைப்பற்றி வியாக்கிரபாத் புராணம் பாடிய வயித்தியநாதத் தம்பிரான் கண்டியை ஆண்ட முத்துச்சாமி மன்னரைப் பாடியவராதலால், பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் பிறபாதியில் வாழ்ந்தவரென்றே கொள்ளவேண்டும். திருகோணமலைத் தம்பலகாமத்தைச் சேர்ந்த ஏரக்கோன்முதலி பாடிய வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் என்ற பிரபந்தமும் இதே நூற்றுண்டுக்குரியது. சமயத் தொடர் பில்லாத தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு, கரவைவேலன் கோவை முதலிய பிரபந்தங்களும் கிறீத்தவத் தொடர்பான சில தமிழ் இலக்கியங்களும் எழுந்துள்ளமையும் இவ்விடத்திலே மனங் கொள்ளப்படவேண்டும்.

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு சைவத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றிய மேற் குறிப்பிட்ட தகவல்களிலிருந்து, யாழ்ப்பாணத்திலே இந்து சமயத் தெய்வங்களும் வழிபாடுகளும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டன வென்றும் யாழ்ப்பாணத்தவர் சிதம்பரத்தோடும் வேதாரணியத் தோடும் தொடர்புகளைப் பேணிவந்தனரென்றும் புலப்படும். ஒல்லாந்தர் ஓரளவு சமயப் பொறையைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கியதும், யாழ்ப்பாணத்துத் தூரப்புறங்களிலுள்ள கிராமங்களிலே சைவவழி பாடுகள் தலையெடுக்கத் தொடங்கியிருக்கவேண்டும். இன்றைய யாழ்ப்பாண மாநகரசைப் எல்லைக்குள்ளே: நல்லூர்க் கந்தசவாயி கோவிலைப் புனரமைக்கவும் வண்ணூர்பண்ணை வயித்திசூவரன் கோவி

லைக் கட்டி எழுப்பவும் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலே ஒல்லாந்தர் அனுமதி வழங்கியிருந்தனர். காஞ்சிபுரத்திலே பிறந்து திருவத்தூர் மடத்திலே தம்பிரானுராக் இருந்த கூழங்கைத் தம்பிரான் யாழிப் பூஞம் வந்து அக்காலத்திலேயே நல்லைக் கலிவெண்பா பாடினார். சிவபிரானுடைய முத்த பிள்ளையாராக விநாயகரையும் இளைய பிள்ளையாராகச் சுப்பிரமணியரையும் கொள்வதே பொதுவான சைவமரடு. ஆறுமுகநாவலர் வயிரவரையும் வீரபத்திரரையும் சிவபிரானுடைய பிள்ளைகளாகச் சைவவினாவிடையிலே சேர்த்துள்ளார். பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு யாழிப்பாண்த்திலே, இவ்வழிபாடு கரும் இடம்பெற்றுமை பஞ்சவன்னத்துதிலே வயிரவர் வழிபாடும் பிடியம்பதிப் பத்திரகாளி ஊஞ்சலிலே வீரபத்திர வழிபாடும் கூறப்படுவதிலிருந்து தெரியவருகிறது.

12. நாவலர் ஞானபரம்பரை

குறுகிய போர்த்துக்கீசர் ஆட்சிக்காலத்திலும் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத் தொடக்கத்திலும் யாழிப்பாணச் சைவர்கள் துன்பப்பட்ட அளவுக்கு ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்திலே துன்பப்படவில்லை. ஆங்கிலேய ஆட்சித் தொடக்கத்திலே ஆளுநர்கள் சிலர் மதமாற் றத்தை ஆதரிக்கவுமில்லை. நாவலர் காலத்துக்கு முன்பின்னாகவே கிறீத்தவ மத மாற்ற முயற்சிகள் தீவிரமாயின. நாவலர் (1968) என்ற நூலிலே, பண்டிதமணி நாவலர் தோன்றிய சூழ்நிலையைப் பற்றிக் கூறுயுள்ளது வருமாறு!

“பெயரளவில் திருவாவடுதுறையாதினம் ஆறுமுகநாவலரைத் தந்ததேயாயினும் உண்மையை நோக்குமிடத்துப் பதினேண்குவருடக்கிறீஸ்தவச் சூழலே நாவலரை நமக்குத் தந்தது. ஆபிரிக்கதேசமே காந்தியை மகாத்மா ஆக்கியது. பதினூட்கு வருடக்கிறீஸ்தவச் சூழல் அமையாதிருந்தால் ஆறுமுகநாவலர் என்றெருவர் யாழிப்பாண்த்தில் இல்லை.”

அதேநூல் இறுதியிலே, பண்டிதமணி நாவலரையும் அவருக்குப் பின்வந்தோர்களையும் மதிப்பிடுமாறு:

“சென்ற நூற்றுண்டில் நமது சமயத்தின் ஏகப்பிரதிநிதியாய் விளங்கினார் நாவலர். அவருக்குப்பின் நமது சமயத்துக்கு ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு தலைவரில்லை.”

நாவலர் ஞானபரம்பரையின் உண்மைச் சர்த்திரங்களை நிலை நாட்டிய பெருமையிலே பெரும்பங்கு பண்டிதமணிக்கு உண்டு. முதலிலே நாவலர் பரம்பரை எதுவென நோக்கலாம். இப்பரம்பரையில் ஆள்ளவர்கள் இலக்கிய இலக்கண சாத்திர நூற்புலமை, கல்விப்பணி,

நால்வளியீடு, சைவசமயப் பிரசாரம், பிறமத கண்டனம், புராணபடனம், அருட்பாக்கோட்பாடு என்பவற்றைக்கொண்டு அடையாளங்காட்டப்படத்தக்கவர்கள். நாவலரின் தமையனார் புதல்வர் க. கைலாசபிள்ளை (1855—1938), நாவலர் வாழ்வின் கடைசிக்காலத்திலே அவருடைய வேலைகளைக் கவனித்து வந்தவராதவினால், நாவலருக்குப் பின் செல்வாக்குப்பெற்று விளங்கினார். 1888இல் சைவபரிபாலனசபை நிறுவப்பட்டபோது, கைலாசபிள்ளையே செயலாளராக்கப்பட்டார். 1889இல் இந்துசாதனம் பத்திரிகையாகத் தொடங்கியபோது, இவரே அதன் முதல் தமிழாசிரியரானார். 1897இல் வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை மறைந்தபோது, வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கு இவர் மாணேச்சரானார். 1902ஆம் ஆண்டு கன்னக குமாரசவாமிப்புவர் அந்த வித்தியாசாலையில் இவருடைய உதவிக்கு வந்துசேர்த்தார். 1917இல் மாணவருக்கு உண்டியும் உறையுனும் வழங்கிக் காவிய வகுப்பு நடத்தும் முயற்சி தொடங்கியது. பண்டித மணியும் மட்டக்களப்புப் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையும் காவிய வகுப்பு மாணவர்களுட் பிரசித்திபெற்றவர்களாவர். நாவலர் பெருமையைக் குறைத்து மதிப்பிடும் முயற்சிகளைக் கடுமையாகக் கண்டித்து, நாவலர் மரபைப் பேணும் முறையினை வளர்த்துவந்த இவர் பண்டிதமணிக்கு இவ்வகையிலே வழிகாட்டியாவார்.

கன்னகம் குமாரசவாமிப்புவர் (1854—1922) பண்டிதமணியின் பெருமதிப்புக்குரிய ஆசிரியர். புலவர் 1870இல் முதன் முதல் நாவலரைச் சந்தித்துப் பயன்பெற்றுவந்தவர். ஆனால், அவரது நேரடி மாணவர் அல்லர். இவர் மறைவுடன் நாவலர் பரம்பரை முடிந்து விட்டதென்பது சிலர் அபிப்பிராயம். நாவலர் மறைவதைத் தொடர்ந்து பத்தாண்டுகள், கிறித்தவமத கண்டனத்துக்கு இவர் தலைமைதாங்கி னார். அதற்குப் பின்பு இவர் கல்வியிலேயே முழு அக்கறையும் காட்டி வந்தார். இலக்கணம், மொழி ஆய்வு, கண்டனம், புலவர் வரலாறு, பிரபந்த ஆக்கம் ஆகிய துறைகளில் இவர் ஈடுபட்டார்.

நாவலர் பரம்பரையிலே, செந்திநாதையர் (1848—1924) பணி இன்னும் சரியாக மதிப்பிடப்படவில்லை. நாவலரின் உத்தம மாணவர்களுள் ஒருவரான இவர் பத்து ஆண்டுகள் காசியிலே தங்கி வேதாகமங்களை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்ந்து பெரும்புலமை பெற்றவர்டு ஏகான்மவாதத்தினைக் காரசாரமாகத் தாக்கிவந்த இவர் சிவபரத்துவத்தை நிலைநாட்டு முகமாகத் தேவாரம் வேதசாரம், சைவ வேதாந்தம் முதலிய நால்களை எழுதினார். கந்தபூராணத்தின் அடிப்படை உட்பொருளை விளக்கக் கந்தபூராண நவநிதம் இயற்றினார். சைவ நெறிமுறை வேதாந்த விளக்கமான நீலகண்டபாஷயத்தை இவர் தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்தார். சைவாகமங்களை வற்புறுத்திவந்த

ஆறுமுக நாவலரின் சமயப்பரப்பு, வேதாந்தத்தையும் தழுவவதாக இவர் காலத்திலே விரிவடைகிறது. பண்டிதமணி இந்த விரிவினை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார். பண்டிதமணியின் கருத்துப்படி, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் தமிழுக்குச் செய்த பணிபோன்ற பெரும் பணியைச் செந்திநாதையர் சைவசமயத்துக்குச் செய்திருக்கிறார்கள் (கந்தபுராணகலாசாரம்)

நாவலர் பரம்பரையினர் என்று கொள்ளப்படுவார்கள் இன்னும் சிலர் உளர். வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பலபிள்ளை (1837—1897) கைமாறு வேண்டாது கல்விப்பணி செய்தவர். இலக்கிய ரசனையிலே மிகவும் மேம்பாடுற்று விளங்கிய இவர் இத்துறையிலே பண்டிதமணியின் இலட்சிய புருதாகக் காணப்படுகிறார். சபாபதிநாவலர் (1845—1903) நாவலர் மாணவராக ஆரம்பித்துப் பின்பு அப்பரம்பரையின் விடமிருந்து விலகி நின்றவர். நாவலர் பரம்பரையினர் போற்றிய ஞானப்பிரகாச கவாயிகளையும் சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையையும் கண்டிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். இருபுதாம் நூற்றுண்டு நாவலர் பரம்பரையினராக, மேலைப்புலோலி நா. கதிரைவேந்பிள்ளையும் காரைதீவு ச. அருணைசல உபாத்தியாயரும் கொள்ளப்படுகின்றனர், புலோலி ச. சிவபாதகந்தரம்பிள்ளையும் இப்பரம்பரையினர் என்று சிலர் கூறுவார்கள்.

13. கண்டனகாரர்

பண்டிதமணி நாவலர் பரம்பரையினர் சார்பாகச் சிறப்பாகவும் ஸழநாட்டு இலக்கியவழி சார்பாகப் பொதுவாகவும் பலமுறை போர்க் கொடி தூக்கினவரென்பதால், அவர் குறுகிய மனப்போக்குள்ளவர் என்று எவ்வும் முடிவு கட்டிவிடக் கூடாது. ‘இலக்கியவழி’ என்ற நூலின் முன்னுரை ஜெத்தைப் போக்கவல்லது :-

‘ஸழமண்டலம் தாய்நூடாகிய தமிழ்நாட்டின் ஒரு சிறு துளி. தமிழ் நாட்டின் இலக்கிய வளம் மகாசமுத்திரம்.’

‘ஸழமண்டலத் திலக்கியவழி அந்த மகாசமுத்திரத்திற் சென்று சேராதாயின் நின்று வற்றிவிடும்.’

ஆறுமுகநாவலரையும் அவரோடு இணைந்து தமிழ்ப்பணி செய்த சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையையும் தமிழ்நாட்டில் ஒரு பகுதியினர் 1868இல் இருந்து இழிவுபடுக்கிவந்துள்ளனர். குறிப்பிட்ட ஆண்டிலே தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனுவரையம், தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பாக வெளிவந்தது. அது ஆறுமுகநாவலராற் பரிசோதித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. நூற்பதிப்பை விளம்பரப்படுத்திய தாமோதரம்பிள்ளை ‘தமிழ்நாட்டிலே தமக்கு இணையில்லாத’ நாவலர் என்று

குறிப்பிட்டது சிவரால் தாங்கிக்கொள்ள இயலாமற் போய்விட்டது. சி.வெ. தா. வின் பதிப்புப் பணிகள் தொடர்பாக, சமுதாட்டவரையும் பொதுவாகத் தாக்குவனவாக, கோமளபுரம் இராசகோபாலபிள்ளை, தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார், நுசிங்கபுரம் வீராசாமி முதலியார் முதலியோர் துண்டுப் பிரசரங்கள் வெளியிட்டனர். பண்டிதமணி ‘தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனுவரையம்’ என்ற தலைப்பிலே 17-9-1950இல் சமுகேசரியில் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்து முன்னால் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களுள் ஒருவரான ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, சி. வெ. தா. வின் பதிப்புப் பணி முயற்சியைத் திரிபுபடுத்திக் கூறியவர். சி. வெ. தா. வை ‘ஜயர் அவர்களுக்குப் பிந்தியவர்; ஜயரத் தொடர்ந்து தாழும் பழைய நூல்களைப் பதிக்க ஆசைகொண்டவர்’ என்ற முறையிலே எழுதியும் பேசியும் வந்தமை கணேசையர் நினைவுயல்ரிலே ‘தொல்காப்பியம்’ என்ற பண்டிதமணியின் கட்டுரையிலே கண்டிக்கப்படுகிறது.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் தம்முடைய குருவாகிய மினோசிகந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் சரித்திரம் இரண்டு பாகமாக (1933, 1934) வெளியிட்டதோடு தம்முடைய சுயசரிதத்தையும் என்சரித்திரம் (1950) என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். இவ்விரண்டு சரித்திரங்களிலும் நாவலரையும் தாமோதரம்பிள்ளையையும் குறைவுபடுத்தும் நோக்குடனான பகுதிகள் புகுத்தப்பட்டிருந்தன. பண்டிதமணி இவை பற்றி எழுதிய விமர்சனங்களும் கண்டனங்களும் அளவில் டாக்டர் இவற்றுள் வகைமா திரிக்காக்குன்று செந்தமிழ்களாஞ்சியத்தில் (1987) தொகுக்கப்பட்டுள்ள ‘டாக்டர் உ. வே. சா. ஜயர் அவர்களில் ஏன் இந்தத் துவேஷம்?’ (1981)

இராமலிங்கசவாமிகளின் பக்திப் பாடல்கள் அருட்பாடலா மருட்பாடலா என்ற விவாதம் இரண்டு கூருக நாவலர் காலத்திலே நடந்திருக்கிறது. சவாமிகளின் திருவருட்பாடல் முதல் நான்கு திருமுறைகளும் 1867ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தன. செத்தவரை உயிர்ப்பிக்கும் தித்துக் கைவரப் பெற்றவர் இராமலிங்கர் என்பதை நாவலர் மறுத்து எழுதினார். அடுத்த ஆண்டில் சி. வெ. தா. வின் சேனுவரையப் பதிப்பு ஏற்படுத்திய குழப்பத்தோடு அருட்பா விவகாரம் கலந்துவிடுகிறது. தில்லைவாழந்தனர்கள், கைவராகமநெறி நிற்காமையை நாவலர் கண்டித்துவந்தமையால், நாவலருக்கு எதிராகப் பெரிய கூட்டணி ஏற்படுகிறது. தில்லைவாழந்தனர்கள் சிலருக்கும் இராமலிங்கருக்கும் எதிராக, நாவலர் அவதூறு வழக்கெடுத்துக் குப்பம் நீதிமன்றம்போய் வெல்கிறார். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளைஇந்த விவகாரத்தை நன்கு ஆராயாது ஒருதிரிபுபட்ட கதையையேதம்முடைய தமிழ்ச்சுபர்மணிகள் என்ற நூலிலே கூறியுள்ளார்.

இதனால் இவரும் பண்டிதமணியின் கண்டனத்துக்கு உள்ளானார்?

சுத்தானந்த பாரதியரின் நாவலர்பெருமான் (1948) என்ற நூலிலும் சில விடயங்கள் புணிந்துவரையும், திரிபுரையும் இல்லாத விடயங்களுமாக இருந்தன. பாரதியார் அவர்கள் பண்டிதமணி சுட்டிக்காட்டிய இடங்களை நிக்கியும், திருத்தியும் பண்டிதமணிக்குப் பெருமதிப்புச் செய்தார்கள்.

ம. பொ. சிவநூனிராமணியார் தமிழ்முடைய வள்ளலார் கண்ட ஒருமெப்பாடு (1969) என்ற நூலிலே, நாவலரின் பெருமையைக் குறைக்க முயன்றுள்ளார். வள்ளலார் 1851 ஆம் ஆண்டு ஓழியில் ஒடுக்கம் என்னும் வசன நூலையும், 1854 ஆம் ஆண்டு மனுமுறை கண்ட வாசகம் என்ற வசன நூலையும் வெளியிட்டதாகவும் நாவலர் வசனநூல் வெளியிடத்தோடங்கியது 1856 க்குப்பின் பாருமென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாவலருடைய சூடாமணி நின்றுரை பதிப்பு 1849 இலும் பெரியபூராண வசனம் 1852 இலும் பாலபாடங்கள் 1852 ஆவணிக்கு முன்பும் வெளிவந்துவிட்டன என்பதை அவருக்கு உணர்த்தவேண்டியிருந்தது.

இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்திலே அருட்பா விவகாரம் மீண்டும் குடுமிடித்தது. இம்முறை நாவலர்மரபுக்காக, தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள் சிலருக்கு எதிராகப் போராடவும், வழக்காடவும் வேண்டிய பொறுப்பு மேலைப்புவோலி நா. கதிரவேற்பின்லையவர்களைச் சார்ந்தது. கதிரவேற்பின்லைக்குத் தமிழ்நாட்டிலே நன்மாணவராகத் திருவாளர் வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் வாய்த்தமையால், அவர் நேர்மையாகக் கதிரவேற்பின்லை சரித்திரத்தை எழுதியுள்ளார். பண்டிதமணி அவரைப் பாராட்டி, ‘திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரும் அவர்தம் ஆசிரியரும்’ (1970) என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரை செந்தமிழ்க் களஞ்சியத்திலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு (1968) சென்னையிலே நடைபெற்றபோது, அப்போது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்த மு. வரதராசன் தமிழ் உரைநடைவரலாறு பற்றிய தமது பேருரையிலே நாவலரைக் குறிப்பிடவேயில்லை. பேருரையின் பின், வினாக்கள் எழுந்தபோது, ‘மறதி’, ‘விரிவச்சம்’, ‘தேவை நேரவில்லை’ என்று சாட்டுக்கள் சொல்லித் தப்பிக்கொள்ள முயன்றார். ‘தேவைகளைச் செய்தோரை இனித் தேவையில்லை’ என்ற தலைப்பிலே பண்டிதமணி ஒரு கண்டனக் கட்டுரை எழுதினார். அவர் தமிழ்முடைய நாவலர் என்ற நூலின் பதிப்புரையிலே, ‘இக்கட்டுரை, இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்குப்பின் எழுதப்பட்டிருக்குமானால், நாவலர் ‘தமிழ் வசனத் தந்தை’ என்பதைத் தெளிவு செய்திருக்கும்’ என்று எழுதினார்.

பண்டிதமணி மேனூட்டு இலக்கிய ஈடுபாடும் ஆக்க இலக்கியத் தொடர்பும் கொண்டிருந்தமையால், நாவலர்ஞான பரம்பரையிலே தனித்துவமுடையவராக விளங்குகின்றார். ஆங்கிலம் உட்பட எந்த மேனூட்டு மொழியும் பண்டிதமணிக்குத் தெரியாது என்பது நம்பு வதற்குச் சிரமமானது. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், நூல்களில் வெளி வந்த மேனூட்டிலக்கியத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புக்களைப் பண்டிதமணி கருத்துண்றிப் படிப்பவர். கலையாக்கங்கருதி, யாழ்ப்பாணத் திலே, 1931 இல் கலைப்புவலவர் க. நவரத்தினம் ஆரம்பித்த கலா நிலையத்திலே நடந்த நிகழ்ச்சிகளிலே பண்டிதமணி பங்கேற்று வந்தார். இக்கழகத்தின் நோக்கம் இலக்கியம், இலக்கணம், தத்துவம், பெளதிகம், ஒவியம், சரித்திரம், நாகரிகம் என்னும் இவற்றில் பாரத நாடும், இலங்கையும் அடைந்த பேருகளை ஆராய்தல், இவற்றை இக்கால ஆராய்ச்சி அறிமுறையில் விளக்குதல், கலைகளின் புத்துயிர்ப் புக்காக முயலுதல் என்பனவாம். பண்டிதமணி சரப்பலாச் சங்கத் தில் உறுப்பினராக இருந்ததாலும் தம்முடைய அறிவைச் செழுமைப் படுத்திக்கொண்டார். கலாநிதி சிவப்பிரகாசம், பொ. கயிலாசபதி, த. இராமநாதபிள்ளை, கே. எஸ். சுப்பிரமணியம், தலையாளிச் சின்னத்தம்பி, மட்டுவில் க. வே. நடராசா முதலியோரான அக்கால விரிவுரையாளர்கள், ஆசிரியர்கள், ஆங்கிலத்திலே பல்வேறு துறை களிலே கற்ற மாணவர்கள் மாலை நேரங்களில் திருநெல்வேலிச் சிவன் கோவிலுக்கு அருகிலுள்ள தோட்டத்திலே சரப்பலாமரத்தின் கீழே சந்தித்து, தமதமதுறை விடயங்களைப்பற்றிய தங்கள் கருத்துக்களைப் பரிந்து கொள்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பண்டிதமணி, சமகாலத்தவரும், நண்பருமாகிய நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புவவர் கவிதைகளில் அதிக ஈடுபாடு காட்டிவந்தார். கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை எழுதிய கவிதைகளைப் புகழும் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் சோமசுந்தரப் புவவர் கவிதைகளில் காணப்படும் நயங்களை எடுத்துக்காட்டாததேன் என்று வினாவி ஈழகேசரிப் பத்திரிகையிலே ‘சிதறுபு’ என்ற தலைப்பிலே கட்டுரையொன்று எழுதி னார். பண்டிதமணிக்கு 1930களில் புணிக்கைத்துறையில் ஈடுபாடு இருந்தது. இவர் எழுதிய ‘கலியுகம் 1ஆம் தேதி’ என்ற சிறுகதை நிந்தனைக் களஞ்சியம் என்ற தொகுப்புநூலுள் இடம்பெற்றுள்ளது: சிறுகதைக்குரிய அமைப்புக் காணப்படுகிறது. உலகப் புகழ் பெற்ற ரோஸ்ஸ்ரோய் என்ற அறிஞர் எழுதிய கதை, கலித்தொகையிலே ‘சுடர்த்தொம இகேளாய்’ என்று தொடங்கும் செய்யுள், மனோன்மணிய நாடகத்தில் வரும் சிவகாமி சரிதை என்பனவற்றைத் தழுவி இவர் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார்.

பண்டிதமணி காலப்போக்கிலே சமயத்தை இலக்கியமாகவும் இலக்கியத்தைச் சமயமாகவும் நோக்குபவராக மாறினார். ஆரம்ப

காலத்தில் இருந்தே பண்டிதமணி இலக்கியத்தின் அற அடிப்படையை வலியுறுத்தி வந்தார். அறக் கோட்பாட்டுக்கு அப்பாற்போவது இலக்கியமல்ல, கலையல்ல என அதித்துக்கூறி, பல இலக்கிய சர்ச்சைகளை இவர் கிளப்பினார். சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய சமண — பெளத்த மதத் தொடர்பான காவியங்களும் அவற்றின் கதாபாத்திரங்களுட் சிலவும் இவராற் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளன. சிந்தனைக் களஞ்சியம், கம்பராமாயணக் காட்சிகள், முதலிய நூல் களிலே இவருடைய கண்டனங்களைக் காணலாம். பாரதியார் ‘நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்’ என்று பாடியது இவருக்கு உடன்பாடில்லை. இவர் யாழ்ப்பாணத்திலே கீழைத்தேய மொழிகளின் கல்வியிலே ஒருகாலத்திற் பெரும் பங்களிப்புச் செய்த ஆரியதிராவிட பாஷாபிளிருத்திச் சங்க வளர்ச்சிக்கு உழைத்த உழைப்பு மகத்தானது. இவர் சைவாசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராக இருந்தகாலத்தில் திருநெல்வேலிச் சைவவித்தியானிருத்திச் சங்கத்தை அவங்களித்துக் கொண்டிருந்தவர் சு. இராசரத்தினம் அவர்கள். ‘நாவலருக்குப்பின் நமக்கோர் காவலர்’ என்று சைவத் தமிழர்களாற் போற்றப்பட்டவர் இவர். அச்சங்கத்தின் அனுசரணையுடன் பண்டிதமணி மும்மொழிக் காவியப் பாடசாலையை நடத்தி நூற்றுக் கணக்கிலே பண்டிதர்களைத் தோற்றுவித்தார். ‘காவிய வகுப்பாலே’ பயன்பெற்ற பண்டிதமணி, ‘காவியப் பாடசாலை’ நடத்தி, அதுபோன்ற பயணிப் பலருக்குக் கிடைக்கச் செய்தார்.

14. தமிழும் சைவமும் பற்றிய கோட்பாடு

பண்டிதமணியின் தமிழ் பற்றிய கோட்பாட்டிலே, வடமொழி வெறுப்புக் காணப்படவில்லை.

‘ஆரியமும் தமிழும் தந்தையும் தாயும்’.

‘தந்தை தாய் பேண்’

‘தந்தைக்கும் தாய்க்கும் நோக்கு ஒன்றுயினும், போக்கு வேறு, தந்தை போக்கு அறிவுப் போக்கு;..... தாய்ப்போக்கு... அன்புப் போக்கு. ஆரியம் அறிவுநடை; தமிழ் அன்புநடை; காரியம் ஒன்றே.

‘ஆரியமும் தமிழும் ஒரு சாதியார் வழங்கிய இரு வேறு பாலைகள்.’ (சிந்தனைக் களஞ்சியம், 1978, ஆரியமும் தமிழும்).

அறிவர்களாகிய ஆரியர்கள்—சான்றேர்கள். தாம் கண்ட அறிவைப் பயன் செய்தற்கு அன்பைச் சாதிக்கின்றார்கள். அன்புச் சாதகத்துக்குத் தமிழ் என்று பெயர். அன்பை ஏழுதினைசெய்து அறிவுலகமாகிய பொருளையும் அதன் ஆதாரமாகிய அறத்தையும் அன்டின் தளமாக்கிச் சாதகஞ் செய்ததே தமிழ்.

“ உயிர்களை வழிப்படுத்துங் கடவுள், “ ஆரியன்கண்டாய் ” ; தமிழன் கண்டாய் ”.

“ தமிழ் அங்கு. அது ஆரியமாகிய அறிவின் கசிவு ”

(சிந்தனைக் களஞ்சியம், திருமுறையும் நமது நிலையும்)

தமிழ் என்று பண்டிதமணி எதனைக் கருதினார் என்ற வினா எழுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த, தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகத்தின் தமிழ் விழாவிலே பண்டிதமணியின் பேச்சின் தலைப்பாகிய “ தமிழ் நுதலியது களவு ; களவியல் நுதலியது தமிழ் ” என்பது இவ்வினாவுக்கு விடையாகிறது. சங்கத்தமிழின் பொருள் மரபான அகத்தினை புறத்தினை களை ஏற்று அவை இரண்டன் சுருக்கமே களவு தமிழ் என்கிறார்; ‘தமிழ் என்னுக்கவிற்றே வெனின் களவு நுதலிற்று என்கிறார். ‘செந்தமிழ்க் களஞ்சியத்தில்’ இக்கட்டுரை தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழைப் புதிய நோக்கிலே கண்ட பண்டிதமணி சைவத்தையும் புதிய நோக்கிலே கண்டார்; ஆனால், இந்தப் புதுமை பழையமையை விட்டு விலகாத புதுமையாகும். இலக்கிய ரசனையாளராக அறிமுக மான பண்டிதமணி மெய்யியற் சிந்தனையாளராக மாறிவிடுகிறார். சைவத்தாந்தி என்ற முறையிலே, இவர் சமயத்தையும் மெய்யியற் சிந்தனையையும் இனைக்கின்றார். இலக்கியங்களை எடைபோடுவதற்கு அறவழிக் கோட்டாட்டை வலியுறுத்திவந்த இவர் இருபதாம் நூற்றுண்டுக்கு முன்பு தமிழ் இலக்கிய சிந்தனை நெறிகளாகக் காணப்பட்ட இயற்கை நெறி, அறநெறி, சமயநெறி, தத்துவநெறி யாவற்றையும் ஒன்றிணைத்துப் பண்டைக்கால இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கியம் முழு வதையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துபவராகக் காணப்படுகிறார்: புனைக்கதை இலக்கியத்துறையிலும் சமகாலச் சோமசுந்தரப் புவவரின் சிறுவர் இலக்கியத்திலும் ஒரு காலத்திலாவது ஈடுபாடு காட்டிவந்த வரென்பதை நினைக்கும்போது, தமிழ் இலக்கியம் முழுவதுமே இவருடைய ஈடுபாட்டுக்குள் அடங்கியமை தெளிவாகத் தெரியவருகிறது. எனவே, இவரை இலக்கியச் சிந்தனையாளர் என்றும் கூறலாம்.

பண்டிதமணியின் மெய்யியற் சிந்தனை, இவர் கற்பித்த சைவா சிரியகலாசாலை உப அதிபர் பொ. கயிலாசபதியுடனிருந்த தொடர்பு காரணமாகவே வலிமையும் வளமும் பெற்றதென்பது பண்டிதமணியின் கட்டுரைகளில் இருந்தே நன்கு தெரியவருகிறது. ‘சிந்தனைக் களஞ்சியம்’, ‘அத்தவத சிந்தனை’ ஆகிய நூல்களில் வரும் கட்டுடைரகள் இவ்வண்மையைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளன. ‘செந்திநாதையரின் மெய்யியல் ஆய்வுப் படைப்புகள் பண்டிதமணியின் சிந்தனையில் அதன்பின்பே ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும்,

செந்திநாதையர் மாயாவாதத்தினை வச்சிரதன்டம், மகாவுக்கிரவீர பத்திரராஸ்திரம் கொண்டு தாக்கியமை, பண்டிதமணியிலே பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளமை இவர் பல இடங்களிலே மாயா வாதத்தைக் கண்டிப்பதிலிருந்து புலனுகிறது. தமிழ் நாட்டிலே சைவ சித்தாந்தத்தை வலியுறுத்துபவர்களிலே தனித்தமிழ் இயக்கத்தி னர், ஆரிய வெறுப்பினர் என்போர் முன் நிற்கின்றனர். பண்டிதமணி யைப் பொறுத்தவரை, செந்திநாதையரின் பணிகள் வேறு நோக்கினை உருவாக்கியிருக்கின்றன. ஐயரின் ‘தேவாரம் வேதாரம்’ என்னும் நூல் வேதம், வேதாந்தம் முதலியல்வாகத் திருமுறைகள்வரை சிவபரத்துவத்தை நிலைநாட்டும் ஒற்றுமையை களைக் காட்டுவது. அவருடைய ‘ஸ்வவேதாந்தம்’ சிவபரத்துவத்தை நிலைநாட்டும் வேதாந்தச்-சர்னருக்களைக் காட்டுவது. இதனால், பண்டிதமணி ஆரிய மும் தமிழும் கூறும்பொருள் ஒன்றே என்கிறோர். செந்திநாதையர் கட்டுரைகள், நூல்கள் என்பன அச்சாகியமையால், அவருடைய சிந்தனைகள் பண்டிதமணியைப் பாதித்துள்ளவாற்றை மதிப்பிடலாம். பண்டிதமணி மிகமிக உயர்த்திக்கூறும் பொ. கயிலாசபதியின் சிந்தனைகள் இதுவரை நூல்வடிவில் வெளியிடப்படவில்லை. பொ. கயிலாசபதியின் திந்தனைகளைப் பிரித்து நோக்கினால்தான், பண்டிதமணியின் சயசிந்தனைகளை எடுத்துக்காட்ட இயலும்.

பண்டிதமணி சைவசித்தாந்தத்தையும் தமிழையும் தனித்தனி வளர்ச்சியுடையனவாகக் கொள்ளவில்லை; பாரதப் பண்பாட்டின் கணிகாகவே கொள்கின்றார். பாரதப்பண்பாடு என்று அவர் கொள்வது இன்றைய தென்னாசியாவின் பழைய பண்பாடாகும். பாரதப் பண்பாட்டை மதிப்பவர் மகாபாரதத்தை ஒதுக்கிவிட முடியாது. பண்டிதமணியின் பாரத நவமணிகள் (1959, 1980) என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பு இசன்டு புதிப்புகள் கண்டது. பாரதம் தருமத்தின் சமீத்திரமெனவும், திருஷ்ணன் தருமழுச்ததியெனவும் பண்டிதமணி தமது நன்றியுறையுட் கூறியுள்ளார். இந்நாலுட் கானும் கட்டுரைத் தலைப்புகளான ‘கண்ணன் சூட்டும் வழி’, ‘கண்ணன் சூழ்சி’, ‘கீதாபோதம்’ என்பன பண்டிதமணி நோக்கை ஓராவு துலக்குவன். ‘கீதை அமுத சிந்தனை’ என்ற கட்டுரை சிந்தனைச் செல்வம் (1972) என்ற தொகுதி யிலே காணப்படுகிறது. வைணவப் பெருநால் என்று பலராற் கருதப் படும் பகவத்கிடையை இவர் சைவசித்தாந்தத்துக்கு அமைவாக விளக்குகிறார். இங்வினாக்கத்துக்கு அருளாந்தி சிவாசாரியர் சிவஞான சித்தியாரில் அடி எடுத்துத் கொடுத்துள்ளமை பண்டிதமணியாலே கட்டப்பட்டுள்ளது. அருக்களன் அடுத்த பிறப்பிலே கண்ணப்பனும். பண்டிதமணியின் கட்டுரைத் தொகுப்புகளுள், திருக்கயிலாசச் சிறப்பி விருந்து கதிர்காமவேவவன் பவனிவரை காணப்படுவது அவரின் விரித்த மனப்போக்கிற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. இவ்விரக்கட்டங்கள்

கெலாச்சிறப்பு பெரியபுராண வசனத்திலே நாவலர் எழுதியதை அப்படியே எடுத்துகொண்டது; வேலவன் பவணி, நாவலருடைய திருமுருகாற்றுப்படை உரையைத் தழுவியது. நாவலர் பண்டிதமணியால் எவ்வளவு தூரம் மதிக்கப்பட்டாரென்பதை இவை புலப்படுத்தும். சிந்தனைக் கேஸ்வத்தில் இடம் பெறும் இரண்டாவது கட்டுரையான ‘உண்மை நாயன்மார் மகிழை’யும் நாவலருடைய பெரியபுராண வசனத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. நாவலர் சமயச் சிந்தனையின் சிகரமெனப் பண்டிதமணி இந்தப் பகுதியைக் கூறுவார்.

பண்டிதமணி சைவசித்தாந்தத்தின் பிரஸ்தான சதுட்டயமாக சிவஞானபோதும், சிவஞானசிந்தியார், சிவப்பிரகாசம், திருவருப்பயன் என்ற நான்கையும் கொள்ளுமாற்றை இவருடைய ‘அத்வைத் சிந்தனை’ (1984) என்ற நூலிலே காணலாம். வடமொழியிலே, பூர்வமீமாங்கையினர் பிரஸ்தான திரயமாக வேதம், பிராமணம், ஆரணியகம் என்ற முன்றையும் உத்தரமீமாங்கையினர் அல்லது வேதாந்திகள் பிரஸ்தான திரயமாக பிரமகுத்திரம், உபநிடதம், பகவத்கிதை ஆகிய முன்றையும் கொண்டுள்ளனர். பண்டிதமணி தமிழ்மொழியில் எழுந்த மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கில் நான்கினையே பிரஸ்தான சதுட்டயமாக ஏற்றுள்ளபோதிலும், இவற்றின் வேர்கள் வேதாந்தங்களிலே காணப்படுவதாகக் கொண்டுள்ளார். மனிதன் தனக்கு எட்டக்கூடிய அளவே சிந்திக்கவேரா காணவோ முடியுமெனவும் ஒரே உண்மைகள் அறிவுவளர்ச்சிநிலை வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பவும் நோக்கு, விருப்பு – வெறுப்பு வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பவும் வெவ்வேறாகத் தெரியுமெனவும் இந்தியச் சிந்தனையாளர்கள் தொடக்க காலங்களிலிருந்து கூறிவந்துள்ளனர். கேரளத்தைச் சேர்ந்த ஆதிசங்கராச்சாரியார் ஏகானம வாதம் அல்லது மாயாவாதம் என்பதை கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் நிறுவினார், அத்வைதம் என்ற பெயர் சிறப்பாக, இந்த மெய்யியல் முறைக்கே வழங்கப்படுகிறது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டிலே, தமிழ்நாட்டிலே, இராமானுசாச்சரரியார் விசிட்டாத்வைதம் என்ற மெய்யியல் முறையைத் தோற்றுவித்தார். இந்த மெய்யியல் முறை பாகவதத்தையும் திவ்வியிப் பிரபந்தப் பாசுரங்களையும் ஏற்றுக்கொள்வதால், வைணவ விளக்கமாக அமைந்துள்ளது. கருநாடகத்தைச் சேர்ந்த மாநவர் பதின்மூன்றாம் நூற்றிண்டிலே பெராராணிக் கிலைக்கியங்களுக்கு, முக்கியத்துவம் கொடுத்து வைணவத்துக்கு இன்னொன்று விளக்கமாகத் துவித்துவை நிறுவினார். பதினாறாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த, ஆந்திரப் பிரதேசத்து வல்லபாக்சரியார் சங்கரருடைய அத்வைத்திலிருந்து மாணய பற்றிய பகுதியை நீக்கி, சுத்தாத்வைதம் என்ற மெய்யியல் முறையை வைணவத்துக்கு மேலுமொரு விளக்கமாக ஆக்கினார், அவர் தம்முடைய சுத்தாத்வைத் மெய்யியின் பிரஸ்தான சதுட்டயங்களாக, வேதம், பகவத்கீத:

பிரமசுத்திரம், பாகவதம் என்ற நான்கிணையும் சொண்டார். வெள்ளவ மெய்யியல் விளக்கங்களால், சைவசித்தாந்தம் நேரடியான பாதிப்புக் குள்ளாகவில்லை, ஆதிசங்கராச்சாரியாரின் மாயாவாதம் மாணிக்க வாசகர் காவந்தொட்டுச் சைவர்களாலே கண்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. நீலகண்டர் சைவ விளக்கமாக, பிரஸ்தானதிரயத்துக்கு எழுதிய உரை, செந்திநாதையராலே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது,

பிரமசுத்திரம், உபநிடதம் முதலிய வைதிக நூல்களின் உடபொருளை உரை நூல்களின் மறைப்பு இன்றியே அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், உரைகாரர்கள் இந்த நூல்களில் தங்களுடைய கருத்துகளை வலிந்து புகுத்தி, அவை தங்கள் கருத்துகளையே கூறுவதாக விளக்கந்தருவதையே காணமுடிகிறது. பண்டிதமணி உரைகளை நிராகரித்துவிட்டு மூல நூல்களைத் தாழே ஆராய்ந்தார். தோத்திர சாத்திரங்களாகத் தமிழிலே உள்ளவை, வேதாகமங்களின்று வெளிப்போந்தவை என்ற உண்மையைப் பண்டிதமணியின் அத்வைத சிந்தனை வெளிப்படுத்துகிறது. மாயாவாதிகள் அத்வைதம் என்ற சொல்லுக்கு ஏகம் எனவும், ‘தத்வம் அசி’ என்ற மகாவாக்கியத்துக்கு ‘அதுவேநி’ என்றும் பொருள் கொள்கின்றனர். சைவசித்தாந்திகள் இவற்றுக்கு ‘இரண்டுமல்ல ஒன்றுமல்ல’ எனவும் ‘நீ அதுவாக வேண்டும்’ எனவும் பொருள் கொள்கின்றனர். பண்டிதமணி அத்வைதம் என்ற சொல்லால், சைவசித்தாந்த நிலைப்பாட்டையே ஏற்கிறோர். கந்தபுராணத்திலே குரபத்மஞ்ஞியோருக்கு அசுரங்களுக்கு வாகிய சுக்கிராச்சாரியார் உபதேசித்தது மாயாவாதமே என்பதைப் பண்டிதமணி பல இடங்களிலே சுட்டியுள்ளார். இவருடைய நோக்கின்கரு வருமாறு:

“வேதாதி சமஸ்த சாத்திரங்களின் முடிந்த முடிபு அத்துவித ஞானம் தலைப்படுதலேயாம். தலைப்படுதலுக்கு வழிசெய்வதுவே பாரதத்தின் உத்தமோத்தம தருமாம்.”

(சிந்தனைக் களஞ்சியம், பாரத தருமாம்);

பண்டிதமணியின் ‘அன்பிணைந்தினை’ (1983) என்ற நூல் வெளிப்பார்வைக்கு மட்டுமே இலக்கியப்பொருள் ஆராய்ச்சியாகும். அகத் தினைகள் ஏழுக்கும் புறத்தினைகள் ஏழும் எவ்வெவ்வாறு புறமாகின்றன என்பதை விளக்கமுயலும் பண்டிதமணி, சைவசித்தாந்த அத்வைதக் கோட்பாட்டுக்குள் இவ்வறவுகளை வைத்து நோக்க முயல்கின்றார். ‘அன்பிணைந்தினை’ நூலின் முன்னுரைக்கு முன்னுரை, ‘ஏழு தினையும் ஆத்மபரமாத்தம் சம்பந்தம். இச்சம்பந்தமே துவித அத்துவித ஏகம்’ என்று கூறும். தமிழ்ப்புறத்தினையைப் பூர்வமீமாஞ்சை, எனவாதிடும் சிந்தனைக் களஞ்சியக் கட்டுரை ‘அன்பிணைந்தினை’யின் அனுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

முடிவாக, முன்று விட்யங்களைக்கூறி, விடைபெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முதலாவதாக, பண்டிதமணியின் சமய மெய்யியற் சிந்தனைகள் இன்னும் சரியாக மதிப்பிடப்படவில்லை; சைவசித்தாந்த துணுக்கங்கள் சரியாக இனங்காணப்படவில்லை. இந்தப்பணி விரைவில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். இரண்டாவதாக, பண்டிதமணியின் ஆக்கங்கள் பல இன்னும் நூல்வடிவில் வெளிரவேண்டி உள்ளன. பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை, இப்பணியைத் தோட்டாந்து நிறைவேற்றிவரவேண்டும். அப்பொழுதுதான், பண்டிதமணியை முழுவதாகத் தரிசிக்கக்கூடியதாக இருக்கும். மூன்றாவதாக, பண்டிதமணி ஞானப்பரம்பரை, அவர் மாணவர்களால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படவேண்டும். சன்னகம் குமாரசவாமிப்புலவர் 1922இல் மறைந்தபோது, நாவலர் பரம்பரை மறைந்ததென்று கணக்குப் போட்டவர்கள் ஏமாந்தார்கள். பண்டிதமணி பரம்பரையும், அதுமூலம் நாவலர் பரம்பரையும் சைவத் தமிழைப் போற்றுவதற்காக வாழுவேண்டும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

இராச, செ.

(1983) பதிப்பு. தஞ்சை மராட்டியர் செப்பேகன்-50, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

கணபதிப்பின்னோ, பேராசிரியர் க.

(1956) சங்கிலி, கொழும்பு.

கணபதிப்பின்னோ, பண்டிதமணி கி.

(1955, 1964) இலக்கியவழி.

(1959) கந்தபுராண கலாசாரம்.

(1959) சௌவநற்சிந்தனைகள்.

(1959, 1980) பாரதநவமணிகள்.

(1960) கந்தபுராணபோதனை.

( ) கதிர்காம வேலவன் பவனிவருகிறுன்.

(1961) சமயக்கட்டுரைகள்.

(1963) சிவராத்திரியிற் சிந்திக்கத்தக்கவை.

(1968) நாவலர்.

(1966) மட்டுவில் கண்ணகி அம்மை தோத்திரம்.

(1965) கம்பராமாயணக்காட்சி என்னுங்கதை தழுவிய கவிநயக்கட்டுரை.

(1972) சிந்தனைக்செல்வம்:

(1978) சிந்தனைக் களஞ்சியம்.

(1979) கோயில்.

(1979) ஆறுமுகநாவலர்

(1980) கம்பராமாயணக் காட்சிகள்.

(1983) அன்பினைந்தினை.

(1984) அத்வைதசிந்தனை

(1987) செந்தமிழ்க்களஞ்சியம்

கணபதிப்பின்னோ, தென்புலோலியீ மு.

(1967) ஈழநாட்டின் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள், பாரிநிலையம், சென்னை

சபாநாதன், முதலியார் குல:

(1953) பதிப்பு. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை

(மயில்வாகனப்புலவர் இயற்றியது), கொழும்பு.

சிதம்பரப்பிள்ளை, நீர்வேலி இ.

(1988) மட்டுவில் தந்த பண்டிதமனி சி. க.. சன்னகம் கப்பிரமணியன், க. வே.

(1983) திராவிடமோழி இலக்கியங்கள், உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை,

சுசீந்திரராசா, க.

(1987) பண்டிதமனி ஆய்வில் எழும் சிக்கல்கள், கலைப் பிடக் கல்விசார் அரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரை.

செந்திநாதன், கனக:

(1959) முன்றுவதுகள், வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.

செபாத்தினம், க.

(1962) வாழையடிவாழை, அரசு வெளியீடு, கொழும்பு.

நடராசா, கலாநிதி க. செ.

(1982) சமுத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு.

நடராசா, எவ். எக்ஸ். டி.

(1970) சமுத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு, அரசு வெளியீடு, கொழும்பு.

பண்டிதமனி தி. க. அவர்களின் நூல்
வெளியீட்டுச்சபை

(1989) பண்டிதமனி நினைவுமலர் யாழ்ப்பாணம்.

பத்மநாதன், கலாநிதி தி.

(1970) வள்ளியர், பேராதனை.

மாராட்டுவிழாக் கனை

(1959) பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மனைவிழா மலர், யாழ்ப்பாணம்.

(1978) இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பாராட்டு விழா மலர்.

பூலோகசிங்கம், பொ.

- (1970) தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தமிழறிஞரின் பெருமுயற்சிகள், கலைவாணி புத்தகநிலையம், கன்டி.

வரதராசன், மு.

- (1980) தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, நான்காம் பதிப்பு, சாகித்திய அக்காதெமி புதுதில்லி.

வீத்தியானந்தன், ச.

- (1953) இலக்கியத் தென்றல், கல்லறி ஸ்ரீனித், தமிழ் மன்றம் கன்டி.

வேறுப்பிள்ளை, ஆ.

- (1969, 1978, 1985) தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும். பாரி புத்தகப்பண்ணை, சென்னை.

- (1985) கோணேசர் கல்வெட்டுப் பற்றிய நுண்ணய்வு, சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை கன், தெல்லிப்பழை.

- (1986) தொடக்க கால ஈழத்து இலக்கியங்களும் அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணியும், தொடக்கப் பேருரை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

- (1986) 'யாழ்ப்பாணம் அன்றும் இன்றும்' ஒரு மீன் பார்வை, பாவஸர் துரையப்பாமிள்ளை, நினைவுப் பேருரை, மகாஜினக் கல்லூரி தெல்லிப்பழை.

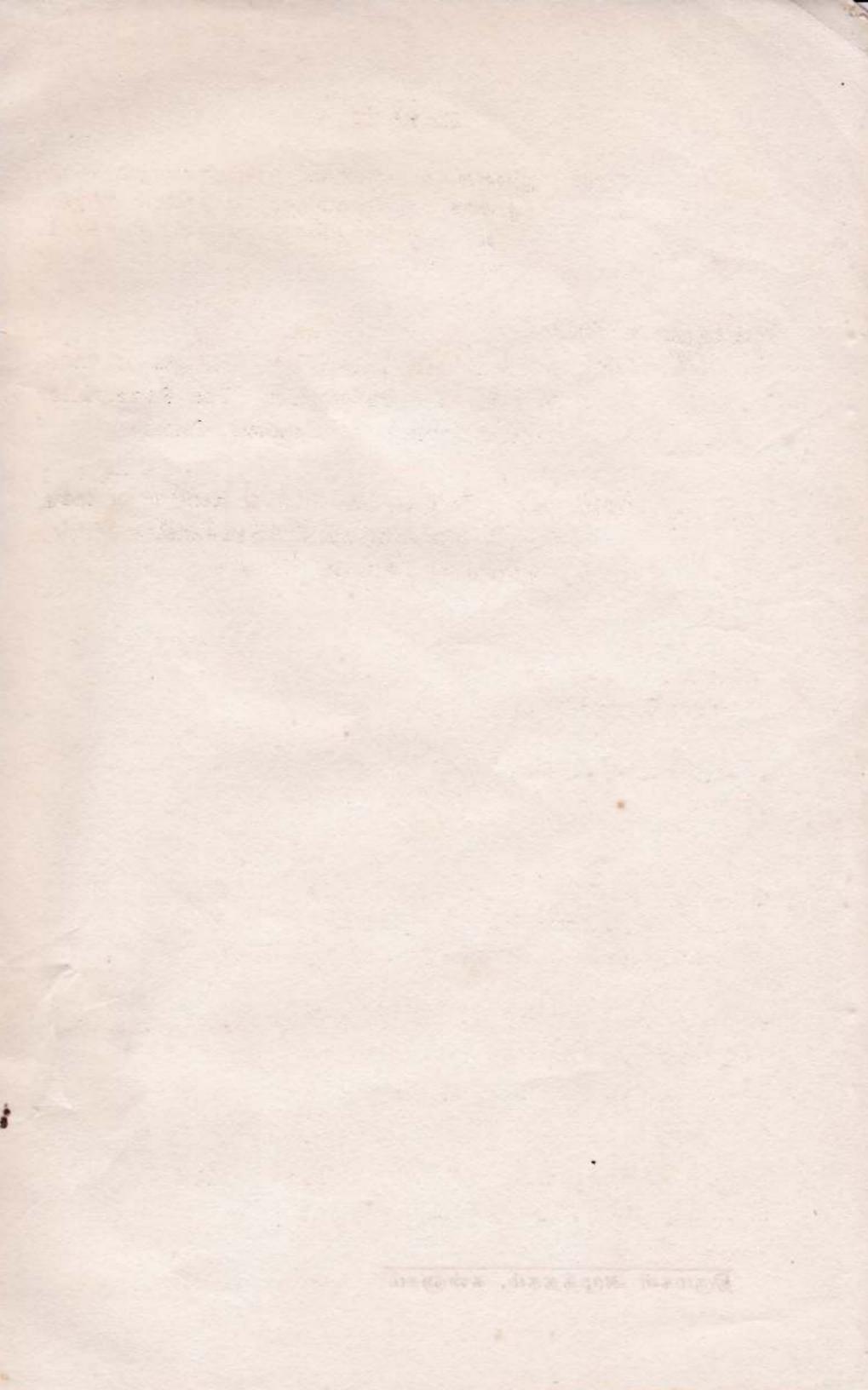
- (1988) அரசுகேசரியின் இரகுவம்மீசமும் அது எழுந்த இந்துப் பண்பாட்டுச் சுழலூம், சேர். பொன்னம் பலம் இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

(1989) இலங்கைத் தமிழர்களின் கயிலாசபாரம்பரியம், நிறுவகர் ஆறுமுகம் கனகரத்தினம் நினைவுப் பேருரை, கனகரத்தினம் மகாஸித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம்.

Bhattacharyya, Haridas

(1953) Second Edition, The Cultural Heritages of India, Vol. III, The Philosophies, The Ramakrishna Mission Institute of Cultures, Calcutta.

(1956) Second Edition, The Cultural Heritage of India, Vol. IV, The Religions, The Ramakrishna Mission Institute of Cultures, Calcutta.

திருமகள் அழுத்தகம், சன்னகம்